

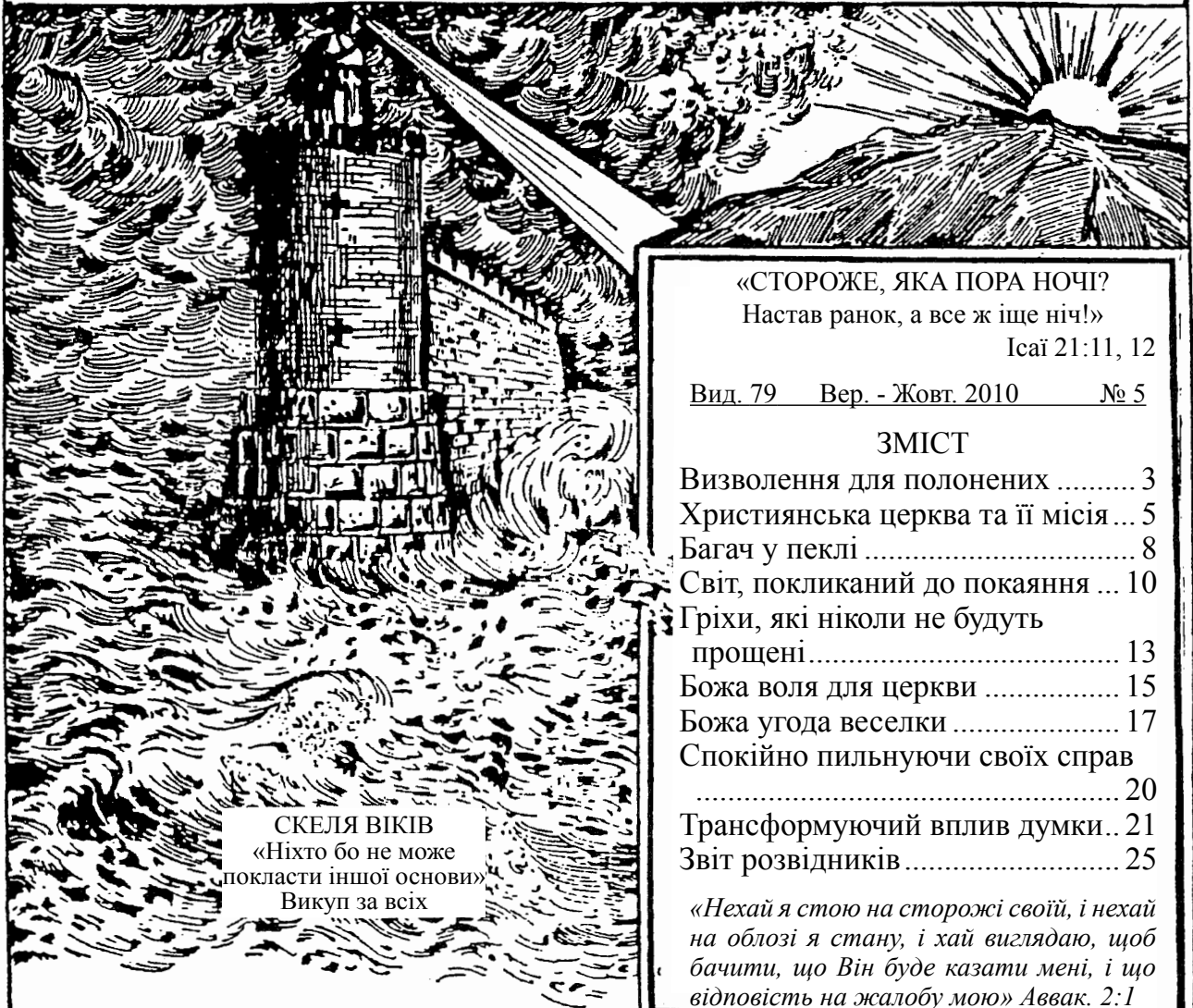

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж іще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 79 Вер. - Жовт. 2010 № 5

ЗМІСТ

Визволення для полонених	3
Християнська церква та її місія ...	5
Багач у пеклі	8
Світ, покликаний до покаяння ...	10
Гріхи, які ніколи не будуть прощені.....	13
Божа воля для церкви	15
Божа угода веселки	17
Спокійно пильнуючи своїх справ	20
Трансформуючий вплив думки..	21
Звіт розвідників	25

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушуються... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про радіо- та телевізійні програми, публічні проповіді та літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх створених людьми партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це є виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні й Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос «за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх», є «викупом за всіх», і «часу свого» буде «світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, «бачити Його, як Він є», стати «учасниками Божої Істоти» і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Тит. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

«DAWN OF NEW ERA»
Published every second month by
UKRAINIAN DAWN BIBLE STUDENTS
ASSOCIATION
«ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ»

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті повинні бути переглянуті щонайменше трьома братами, перш ніж вони з'являться на сторінках «Зоріння Нової Доби». Це стосується всіх давніх статей, написаних за часів брата Рассела, а також нових, які мають бути написані в згоді з основними доктринами Святого Письма.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Хочемо повідомити всіх читачів «Зоріння Нової Доби», що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на наступні адреси:

UKRAINIAN DAWN STUDENTS ASSOCIATION
BOX 3511, REDWOOD POST OFFICE
WINNIPEG MANITOBA R2W 3R4 CANADA
та п/с 6890
м. Львів, 79058

ВИЗВОЛЕННЯ ДЛЯ ПОЛОНЕНИХ

Луки 4: 16-30

*«До свого Воно прибуло, – та свої відчура-
лись Його» (Івана 1: 11).*

Хоча Ісус народився у Віфлеємі, місцем Його дитинства був Назарет. Звичайно, мешканці Назарету мали б відчувати деяку гордість за свого співгородянина, слава про Якого розійшлася по всій Галілеї та Юдеї. Чуючи про могутні діла і дивовижні науки, дані в Капернаумі, вони, певна річ, говорили собі: «Добре. Звичайно, Він незабаром повернеться до Свого міста і дасть нам побачити Свою чудесну силу». І ще вони міркували: «Чи не є це Ісус, матір і братів Якого ми знаємо, і Який протягом довгого часу працював у теслярській майстерні Йосипа?»

Навряд чи вони могли вірити в те, що чули. Як могло бути, що так швидко після того, як Він покинув дім, Він став таким знаменитим і таким могутнім? Він ніколи не робив таких чудес у ті роки, коли ми Його знали, – говорили вони. Звичайно, вони не розуміли, як розуміємо ми, що Він отримав Свою силу, коли Йому було тридцять років, як особливе благословення, як наслідок повного посвячення Ним Свого життя божественній службі, і це посвячення було символічно показане в Його зануренні в Йордані.

СИНАГОГА В НАЗАРЕТІ

Нарешті Він прийшов до Назарету. Був Суботній день. Впродовж багатьох років Він був визнаний одним з тих нечисленних, хто вмів читати і привселюдно читав Святе Письмо. Власне цього вони хотіли і чекали від Нього в Суботній день Його повернення. Він прийшов у синагогу і взяв у хранителя згорток, що містив лекцію, і прочитав лекцію на той день.

До цього часу все йшло добре. Але коли Ісус почав коментувати уривок Писання, піднявся шум: спочатку невдоволене перешіптування, а в кінці вибух гніву проти Нього. О, думали вони, цей юнак повністю втратив голову відколи покинув нас! Так, ми знаємо, що люди цього міста Назарету мають неблизку славу скрізь у краї, що ми маємо репутацію поганого міста з мізерним знанням, але хто б сподівався, що один із наших городян повернеться до нас і говоритиме нам в лице, що ми не є гідні побачити прояв Його сили – який Він показав іншим містам і їхнім мешканцям!

Їхня гордість і патріотизм зробили їх нестриманими. Вони з люттю вигнали Його із синагоги. Вони напали на Нього, виштовхали Його і вивели дорогою за місто, не сміючи підняти на Нього руки, а просто як натовп скреготали на Нього і підштовхували вперед туди, де хотіли мати змогу завести Його на виступ скелі і скинути з неї.

Якийсь час Ісус ішов, але потім повернувся і вийшов з-посеред них, вселяючи в них благоговійний страх величчю Своєї особи і, можливо, усвідомлюючи, що їхня поведінка стосовно Нього була просто підтвердженням того, що Він сказав про їхню негідність мати частку в Божому благословенні, яке Він роздавав.

ПРАВДА, ЯКА ДРАТУЄ

Які слова так розлютили їх? Спочатку читаємо: «І всі Йому стверджували й дивувались словам благодаті, що линули з уст Його». Що ж тоді викликало зміну? Було просте пояснення цього: через те, що вони не оцінювали Його достатньо, через те, що вони не вірили в Ньо-

го повністю, не було Божою волею, щоб Він зробив якісь чуда для них. Він підкріпив Свій вислів прикладами з минувшини, які розлютили їх ще більше. Він сказав, що за днів Іллі в краї був голод, але Ілля не був посланий до вдів Ізраїлю, а до вдови за його межами, в поганське місто.

І ще: Єлисей не був посланий очистити з прокази Ізраїль, а очистив поганина Наамана. О, яка сила гордості! «Перед загибллю гордість, а перед упадком – бундючність». Замість того, щоб злитися і обурюватися цим, люди Назарету повинні були б сказати: «Тоді розкажи нам про наші недоліки допоможи нам подолати їх. Якщо Бог має благословення, то ми, безперечно, як ізраїльтяни, можемо мати нашу частку, якщо тільки прийдемо до правильного стану серця. Навчи нас і молися за нас». Але гордий не може бачити своїх труднощів, тому Святе Письмо говорить про особливу милість і благословення для покірних.

ЛЕКЦІЯ З ІСАЇ

Лекція в ту Суботу була з Ісаї 61: 1-3. Це був чудовий вірш і проповідь найобдарованішого з усіх учителів. Вся трудність була у стані серця слухачів; і це стосується багатьох проповідей і багатьох лекцій. Як Його слухачі мали б тішитися тим, що взнали, що вони жили в день виконання цих слів! Він був помазаний Отцем святим Духом, щоб мати змогу звіщати добру новину вбогим. Без сумніву, багато з них були вбогими і потребуючими!

Далі читаємо, що Єгова послав Ісуса зціляти зламаних серцем. О, як ці слова мали б бути оцінені всіма, котрі були зламани серцем. Трудність, мабуть, була в тому, що вони були затверділі серцем. Сатана затвердив серця людей загально. Божою обітницею є, що під славним царюванням Месії Він викине «серця камінні» і дасть їм «серця із плоті».

Подальша проповідь була, що сліпим повернеться зір, що полоненим буде дана свобода, що побиті і зранені будуть зцілені, і що буде проголошений «рік Господнього змилювання». Це справді були чудові слова життя! Не дивно, читаємо ми, що «вони дивувались словам благодаті, що линули з уст Його».

«ПОЛОНЕНИМ ВИЗВОЛЕННЯ»

Ця частина послання частково могла бути

застосована до них. Чи не були вони полоненими, зв'язаними кайданами гріха, а також кайданами і ланцюгами спадковості, хвороб, недосконалості і смерті? Чи дійсно не були деякі з них також незрячими що стосується очей їхнього розуміння? Очевидно для них ще не настав час прозріти – вони не були в стані отримати благословення помазання їхніх очей розуміння. Чи не були всі вони пошкоджені гріхопадінням, недосконалістю, заплямлені, зранені, зболені – розумово, морально і фізично – і чи не був Великий Визволитель там, щоб, принаймні частково, звільнити їх від цих труднощів? Безперечно, це був сприятливий момент, і вони були привілейованими людьми!

Але праця, яку Ісус виконував, була тільки проголошенням цих речей з кількома ілюстраціями чи прикладами зцілення і т.д. Властивий час для Нього здійснити визволення полонених, звільнити побитих гріхом і дати прозріння незрячим, щоб усі могли співати хвалу Богу і оцінити Його милість, – це справжнє благословення належало до часу Месіанського царства. Те, що робив Ісус, було просто передвісником великих речей, які будуть довершені в майбутньому – «в часи реституції всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх» (Дії 3: 19-21).

ПРОГОЛОШЕННЯ «РОКУ ЗМИЛУВАННЯ»

Цей короткий вираз, так мало зрозумілий, вказував на особливу працю Ісуса, набагато важливішу, ніж чудеса. Термін «рік змилювання», або час прийняття, стосується всього цього Євангельського віку ось уже більше вісімнадцяти століть. Це «час прийняття» в тому сенсі, що протягом цього періоду Бог хоче, через заслугу Христової жертви, прийняти з-посеред грішників маленьку черідку спадкоємців-жертвуючих, щоб вони мали частку з Відкупителем в Його царстві.

В минулому не було дано жодної нагоди стати мертвими з Ісусом, представити свої тіла живими жертвами, іти Його слідами, доповнювати скорботи Христа, страждати з Ним. Проголошення цієї нагоди чекало аж Ісус вчинив Своє посвячення, і всі, котрі при-

йняли Його послання і стали Його послідовниками, зробили так на основі цього запрошення, тобто проголошення. Це був привілей стати синами Бога через зачаття святим Духом (Івана 1: 13). Прийняття цих жертв почалося в П'ятидесятницю і все ще продовжується. Хто може сказати, як швидко двері привілею при-

носити прийнятні жертви можуть зачинитися? Тоді двері високого поклику до класу нареченої будуть закриті – назавжди. Бог має інше благословення, однак не інші привілеї, які є в цьому віці для страждання з Христом і для участі з Ним в Його царюванні слави.

R 5067 (1912 p.)

ХРИСТІЯНСЬКА ЦЕРКВА ТА ЇЇ МІСІЯ

Не може бути жодного сумніву стосовно того, що церква Христа є еклесією, тілом, і що Христос Ісус є Головою Церкви, «а вона – Його тіло» (Еф. 1: 22, 23). Не може бути жодного сумніву, що різні члени церкви покликаються – притягуються в процесі вибору – зі світу людства. Свідectво Святого Письма на тему поклику також виглядає зрозумілим. Апостол Петро говорить, що церква є рід вибраний, тобто Бог має особливу мету або ціль у виборі церкви. Вона повинна «звіщати чесноти Того, Хто покликав її із темряви до дивного світла Свого», «щоб люди бачили її добрі діла та прославляли Отця її, що на небі» (1 Петр. 2: 9; Мт. 5: 16).

Ми питаємо про мету цього сяєва світла, і Святе Письмо відповідає, що воно матиме вплив на світ, докоряючи людям і показуючи їм приклад кращого способу життя, кращого дякування. Ми питаємо, чи це кінцева мета поклику. Святе Письмо відповідає, що ні, що церква покликана бути привілейованим людом і стати співспадкоємцями з її Господом в Його царстві. Ми питаємо далі, чи Він дійсно повинен мати царство. Святе Письмо відповідає: Так. При кінці цього Євангельського віку Він прийде, не як приношення за гріх, а як великий Цар, Пророк, Суддя, щоб розподіляти благословення, гарантоване Його смертю. Ми питаємо про частку церкви за теперішнього часу. Надходить відповідь, що ті, котрі вірно йдуть за Агнцем через добре і погане свідчення, котрі беруть свій хрест і йдуть за Ісусом, вважатимуться гідними бути Його співучасниками в царстві.

МІСІЯ ЦЕРКВИ

Ми питаємо, чи церква буде здатна подолати погані тенденції світу. Відповіддю є: Так.

Сатана буде зв'язаний на тисячу років, щоб не зводити більше народи, поки не скінчиться тисяча років. Протягом тих років місією Спасителя буде благословити людство як «Сонце Праведності» з «лікуванням» в Його променах. І церква повинна мати частку з Ним в благословенні світу. Ми питаємо, чи це якась нова пропозиція, дана Богом, і надходить відповідь: Ні. Це був Божий план і мета ще перед закладенням світу. Це Євангеліє, або добра новина, проголошена спочатку Аврааму: «І благословляться в тобі всі племена землі» (1 М. 12: 3) і т.д.

Бог задумав благословити всіх членів людського роду, всі племена, і роди, і мови, мав на меті те, щоб це благословення прийшло до них через насіння Авраама. Юдейський народ був лише образним насінням; позаобразним насінням є Христос (Ісус Голова і церква, Його тіло), котрий буде «благословити всі племена землі». Але світ мусить чекати на своє благословення, доки церква не буде укомплектована, не перейде за завісу і не сяде з Христом на Його престолі.

Запитують про успіх благословення, який буде досягнутий працею церкви, і Святе Письмо відповідає, що «вклониться кожне коліно, і кожний язик визнає», і що знання Бога наповнить усю землю. Щодо того, чи це означає універсальне спасіння – що кожний буде спасений – відповіддю є, що Бог подбав про те, щоб як усі померли в Адамі, так усі були оживлені, повернені до привілею досягнути вічне життя через заслугу Христової жертви, але щоб досягнення вічного життя залежало від способу, яким цей привілей буде вжитий. Нікого не будуть заставляти, чи змушувати.

Більшість людей має таку пошану до праведності, що коли нагорода за неї буде такою

ж певною і бажаною, як є нагорода за гріх, то вони, без сумніву, надаватимуть перевагу тому, щоб поступати правильно. Багато-хто говорить нам, що їх майже примусили чинити зло. Зовсім небагато людей готові зректись гріха і ввійти на вузьку дорогу послуху та самопожертви. В той час як ті, котрі так поступають в цьому віці, повинні мати дуже особливу нагороду, інші, котрі люблять праведність і ненавидять беззаконня, матимуть, під правлінням Христового царства, усіляку допомогу без примусу. В своїх зусиллях вони співпрацюватимуть для праведності. Однак Святе Письмо з такою ж силою проголошує, що смерть як була первісною карою за гріх у випадку Адама, так і завжди буде карою за гріх, і що кожен, котрий впродовж майбутнього віку добровільно грішитиме, помре другою смертю, з якої не буде ніякого воскресіння, ніякого відкуплення, ніякої надії відновлення.

ЗЕМЛЯ МАЄ БУТИ МАЙБУТНІМ ДОМОМ ЛЮДИНИ

Перш ніж гріх увійшов у світ, божественним приготуванням для наших перших родичів був Едемський Сад. Коли ми думаємо про це, нехай наш розум, керований Словом Бога, звернеться до майбутнього; і в уяві ми побачимо відновлений Рай – не просто сад, а цілу землю, вчинену прекрасною, плодovитою, безгрішною, щасливою. Тоді ми пригадаємо натхнену обітницю, таку близьку нам – «і Бог кожну сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті, ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!» (Об. 21: 4, 5).

Пригадуючи слова запевнення св. Петра про цей славний «часи реституції всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пороків Своїх», ми бачимо, що в Божий «свій час» земля має бути приведена до досконалого стану, на початку задуманого для неї і зображеного в Едемі. Ми віримо, що той час недалеко, поруч. Ми бачимо, що надходить обіцяне благословення. Чим є наші численні зрошувальні системи на основі артезіанських джерел і на основі каналів, як не виконанням пророцтв, які відносяться до царювання Христа і благословення землі! «Води в пустині заб'ють джере-

лом, і потоки в степу. Звеселиться пустиня та пуца, і радітиме степ, і зацвіте, мов троянда» (Іс. 35: 6, 1).

Святе Письмо говорить нам, що після того, як Бог створив різні ранги духовних істот, Він створив людину, «мало меншою від ангелів» (Пс 8: 5). Людський рід почався від Адама і Єви, котрі мали здатність збагнути і оцінити божественне улаштування, чого не могли німі створіння. Бог учинив людину на Свою власну подобу. Факт, що гріх увійшов і привів Батька Адама під кару смерті не означає, що Небесний Отець змінив Своє улаштування. Мета, яку Він мав «на початку» ніколи не змінювалася.

Ми можемо розуміти причину того, чому цілий світ не був зроблений Едемом, а саме: Бог задумав випробувати цей рід. Згідно із записом Святого Письма, якщо б перша пара зберегла свою праведність, свою святість, то вона залишалася б досконалою і розмножила б досконалий рід; і якщо б не увійшов гріх, Бог мав би відповідальність за їх утримування. Але, передбачивши, що увійде гріх, Бог учинив досконалим тільки Едем і дозволив, щоб решта землі залишилась у незавершеному стані. Як наслідок, Бог сказав до Адама: «Проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя. Тернину і осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову. У поті свого лица ти їстимеш хліб» (1 М. 3: 17-19).

НЕДОСКОНАЛІСТЬ ЗЕМЛІ Є БЛАГОСЛОВЕННЯМ ДЛЯ ЗПСУТОЇ ЛЮДИНИ

Бог міг вчинити цілу землю досконалою так само легко, як Він «насадив» маленький сад Едем. Але Він передбачив, що якщо земля буде вдосконалена, смертна агонія буде довшою, а деградація людини більшою. Убогість світу сприяла стримуванню людей від більших глибин беззаконня. Вирок «у поті свого лица ти їстимеш хліб» був, очевидно, задуманий як благословення, щоб людина могла засвоїти уроки досвіду, борючись із землею за своє життя. Як Творець сказав людині про прокляття землі, воно було «через тебе [людину]». Отож людина має навчитися, що «заплата за

гріх – смерть». Однак Небесний Отець не змінив Свого плану. Коли царство буде встановлене, земля дасть свій урожай, Бог запевнює нас: «Місце ніг Своїх Я пошаную» (Іс. 60: 13).

Едісон був знаряддям провидіння, щоб дати нам чудові електричні пристрої. Бурбанк та інші під божественним керівництвом зробили чудеса в садівництві. Які чудові фрукти і квіти з'явилися внаслідок цього! Важко уявити щось ближче досконалості чи то в стародавньому Едемі, чи у всесвітньому Едемі, який буде встановлений! Говорячи про «часи реституції», Пророк заявляє, що «земля врожай свій дала» (Пс. 67: 7). Ми бачимо приготування до виконання цієї обітниці.

Кілька років тому один фермер з Вірджинії знайшов величезну рослину пшениці – із сто сорока двома стеблами, кожне з яких мало добре розвинутий колос – плід одного зерна пшениці! Під назвою «Чудо-пшениця» її тепер поступово розводять в різних частинах країни. Виглядає, що середній врожай буде близько дванадцяти сотень зерен з однієї зернини. В той особливий рік було знайдено такий самий особливий овес, рослина виросла дика на обочині. Те саме божественне провидіння, на додаток, скеровує наших хіміків до економічних методів добування азоту з повітря для підживлення ґрунту і таким чином збільшення благословення землі у виконанні Божої обітниці, що Він вчинить Свій підніжок славним.

Чому земля не зроблена славною вже? Відповіддю є, що Бог спочатку дозволяє цьому роду розмножитися. Коли б люди були досконалими, вони могли б навчитися лекцій про гріховність гріха таким самим чином як навчилися ангели. Але спішачи чинити гріх, люди навчилися спочатку зла і були об'єктом всяких напастей гріха і смерті. Ангели засвоїли інший урок – що таке праведність, що таке добро – не лише теоретично, але й в сенсі оцінювання.

ЛЮДСТВО ЗАСВОЇТЬ ДРУГИЙ УРОК

Тепер Бог вибирає церкву. Як тільки церква буде укомплектована, людство отримає нагоду засвоїти урок праведності, знання Бога і буде підняте з гріха і смерті, з немочей, які прийшли на нього через гріх. Цей час підняття чітко по-

значений в Святому Письмі як «часи реституції» – відновлення всього, що було втрачене. Оскільки втраченою була людська досконалість і блаженство Едему, людство не отримає небесного, а земне благословення. Божа воля буде виконана. Світ буде приведений до досконалості протягом тисячі років царювання Месії. Найважливіша частина реституційної праці стосується людини. Тверде, кам'яне самолюбство серця, поширене по всьому світі, не є ані Богоподібністю, ані славою для Бога.

«Людська нелюдськість до людини
Скорботи незліченні чинить».

Дев'ятнадцять століть проповідування показують, що лікування цього недугу нам не під силу, і що лише дехто бажає шукати Господнього духа лагідності і доброти. Але великий Цар Слави є також Добрим Лікарем. Тільки Він може вилікувати недугу гріха та її наслідки. Через Нього Божа обітниця для Ізраїлю буде виконана: «І викину камінне серце із вашого тіла, і дам вам серце із плоті» (Єз. 36: 26). Ця праця продовжиться від Ізраїлю до всіх родів землі, піднімаючи всіх охочих і слухняних з гріха і смерті до всього того, що було втрачене в Едемі і відкуплене на Голгофі. Дякувати Богу, що неохочі і неслухняні не будуть відправлені на вічні муки, а на «другу смерть» – «вічну погибель». Вдосконалена земля пробуватиме повік для досконалої істоти, людини.

ГОЛОВУВАННЯ ХРИСТА

Бог задумав учинити нове створіння. В зв'язку з цим Він використовує нагоду кликати церкву, яка має бути з'єднана з її Господом в божественній природі, набагато вищій від усякого уряду, і влади, і всякого ймення, що назване. Отож остаточно, коли всі добровільні грішники будуть знищені, бачимо, як стверджує Святе Письмо, що буде чути як «кожне створіння, що воно на небі, і на землі, і на морі» говорить: «Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві – благословення, і честь, і слава на вічні віки» (Об. 5: 13). Так Господь збере всіх вірних на небі і на землі під головування Христа, Головою Котрого є Єгова (Еф. 1: 10).

БАГАЧ У ПЕКЛІ

Луки 6: 20-26; 16: 19-31

«Життя чоловіка не залежить від достатку маєтку його» (Луки 12: 15).

Не всі бідні мають бути благословенні і успадкувати царство Бога і т.д., показане в цій лекції. Ми повинні особливо зауважити контекст слів Господа. Він звів очі на Своїх учнів і сказав: «Блаженні убогі, – бо Царство Боже ваше», – «бо ви нагородані будете» – «нагорода бо ваша велика на небесах». Без сумніву, вбогість більше сприяє учнівству, ніж багатство. Коштом учнівства є відмова від кожної земної амбіції, щоб іти в сліди Ісуса.

Багаті знаходяться в невігідному становищі, бо їм потрібно більше пожертвувати. «Як важко багатому увійти у Царство Боже» – стати співпадкоємцем з Христом в Його Месіанському царстві, яке впродовж тисячі років благословлятиме світ! Багаті є у невігідному становищі, бо їхнє багатство оберігає їх від багатьох випробувань, яким піддані вбогі. Вони мають так багато утіх і зручностей тепер, що думка про жертвування цього, щоб іти за Учителем, жахає їх, і слава царства здається їм менш реальною і менш привабливою, ніж засмученим.

Уроком для нас є те, що коли б ми хотіли заслужити велику нагороду і царство, ми не повинні прикладати свого серця до земних речей і не повинні покладатися на хитке багатство. З другого боку, ми повинні розуміти, що все наше, велике чи мале, є Господнім і що вірність у жертвуванні, яку ми маємо, вирішить або ні, чи ми розділимо Його славу.

БАГАЧ У ПЕКЛІ

Друга частина нашої лекції стосується однієї з найбільш дивовижних притч нашого Господа. Читаємо, що Він відкрив Свої уста у притчах і загадках, «щоб слухаючи, не чули і не розуміли». З усіх притч нашого Господа цю притчу найбільш неправильно розуміли. Справді, її сприймали як буквальний вислів, незважаючи на факт, який читаємо: «І без притчі нічого Він їм не казав». Однак потрібне лише поверхнєве дослідження, щоб продемонструвати, що це є притча – що нерозсудливо було б вважати це викладенням буквальних подій.

Наприклад, нерозсудливо було б припускати, що після смерті чоловік був посланий на муки тільки тому, що в теперішньому житті він кожен день розкішно бенкетував, жив у гарному будинку і вдягався у порфіру та віссон. Нічого доброго чи поганого не сказано про характер цього чоловіка, і ми не повинні дозволяти додавати щось до Слова Бога. Багач представляв клас.

Так само вбогий, після смерті, мусить символізувати клас, тому що для його благословення після смерті не дано жодної причини, крім того, що він був убогий, вкритий струпами і лежав біля воріт багача, годуючись його крихтами.

Якщо вважати це притчею, то з усього, сказаного нашим Господом, це одне з найцікавішого і найкориснішого. Багатий з цієї притчі представляє юдейський народ, вельми привілейований Богом. Розкішний стіл представляє щедрі обітниці закону і пророків, які належали тільки їм до часу, в якому вони, як народ, померли для цих привілеїв. Одежа багача з порфіру представляє царственість – факт, що вони були образним Божим царством.

Давид і Саул сиділи на престолі царства Господа, і коли царство було забране за днів Седекії, було проголошено, що воно потім буде відновлене, з Месією як царем. «Віссон» багача представляв виправдання, яке Бог дав юдейському народу, єдиному до цього часу. Це було образне виправдання, виконане через Угоду Закону та її жертви примирення за гріх, здійснювані образним священиком рік у рік.

Жниво юдейського народу почалося від служіння нашого Господа і тривало протягом сорока років. Воно закінчилося в 70 р. н.е., коли багатий, як народ, помер від рук Титуса і римської армії. Як народ, багач похоронений і буде неіснуючим до належного часу, коли Господнє благословення повернеться до юдейського народу, як пояснює св. Павло в Римлян 11: 25-35. Але юдейський народ, хоча мертвий як нація, був у кожному сенсі повний життя, і був вигнаний, і переслідуваний, і мучений у вогняних випробуваннях.

Хоча юдейський народ містить представ-

ників усіх поколінь, він особливо представлений у Юді та Веніаміні, а тому ці два покоління складають багатого чоловіка. Інші десять поколінь, «розпорошені», пропорційно представляли б «п'ятьох братів», згаданих у притчі. Ця думка підтверджена виразом: «Вони мають Мойсея і Пророків, – нехай слухають їх». Ніхто, крім дванадцяти поколінь Ізраїлю, не мав Мойсея і Пророків.

ЛАЗАР НА ЛОНІ АВРААМА

Лазар, бездомний бідняк, котрий прагнув хоч якоїсь частини милості і привілеїв багача, представляв певний клас поган, таких як сотник, чийого слугу зцілив Ісус, і котрий мав таку віру в Ісуса, що сказав: «Недостойний я, Господи, щоб зайшов Ти під стріху мою... Та промов тільки слово, – і видужає мій слуга». Ісус заявив, що Він не знайшов такої віри, як ця, між ізраїльтянами. Інший з цих відкинутих поган був сотник Корнилій, перший поганин, прийнятий до Євангельських привілеїв. Про нього написано, що він шанував Бога, завжди молився і багато допомагав бідним.

З цього самого класу Лазаря була жінка сиро-фінікіянка, котра шукала Ісуса, щоб Він уздоровив її дочку. Оскільки вона була поганинка, Ісус відповів: «Не годиться бо хліб забирати в дітей, і кинути щенятам», – поганам; «собаки» було звичним іменем для усіх, котрі не були в лоні юдаїзму. Жінка відразу зрозуміла це застосування і відповіла: «Так, Господи! Але навіть щенята їдять під столом від дитячих кришок». У відповідь на таку віру Ісус дарував їй крихту з божественного столу.

Отож тут ми бачимо клас Лазаря, хворий на гріх, покритий струпами – тому що не мав частки в щорічних ізраїльських жертвах примирення за гріх; голодний – тому що всі обітниці Бога в першу чергу належали Ізраїлю; поруч з псами, котрі лизали його рани – це також натякає на те, що вони були поганями. Вони були за воротами божественної милості, це ілюструє той самий урок – що вони були чужі, чужинці і сторонні для народу Ізраїлю. Цей клас Лазаря, який складався головним чином з поган, мав своїм ядром «вигнанців Ізраїлю» – митників і грішників, котрі радо слухали Євангельське послання, але котрих книжники і фарисеї відкинули, виключили і виставили з

синагог, не визнаючи їх юдеями.

Притча показує велику зміну в цьому класі Лазаря: вони померли для умов, у яких вони тоді були. Вони перестали бути бідними злидарями, чужими і сторонніми, хворими на гріх, втомленими і голодними. Але Лазар не був похований, як багач; «віднесли його ангели» на лоно Авраама. Ангелами були апостоли і служителі Євангелії – особливо св. Петро і св. Павло. Вони проголосили поганам, що хоча колись вони були «відлучені від громади ізраїльської», тепер вони «стали близькі» через віру в Господа Ісуса і через зачаття святим Духом.

Авраам зображував Бога, Отця вірних, а перенесення Лазаря на «Авраамове лоно» символічно говорить, що вигнанці Ізраїлю та гідні з поган стали дітьми Бога і спадкоємцями Авраама, котрий зображував Бога. Так само пише також апостол: «Ви... стали близькі Христовою кров'ю»; «А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці». Обітниця говорить, що «благословляться всі народи землі» через це насіння Авраама. Так писав св. Павло: «Чого шукав Ізраїль, того не осяг, а вибір осяг, інші ж осліпли», і «настиг же їх на кінець гнів», «щоб виконалося усе... в Законі та в Пророках... написано» (Рим. 11: 7, 1 Сол. 2: 16; Луки 21: 22, Кул.).

Юдей у своєму стражданні ревнивим оком побачив милість Божу, виявлену до тих, кого він зневажав. Він навіть впокорився, щоб просити про те, щоб йому могло бути послане полегшення через християн-поган – символічно, хоча б краплю відсвіження. Але жодного полегшення не буде дано до кінця цього віку – доки не буде встановлене Месіанське царство; і тоді Ізраїль (мертвий і живий) осягне милість через вибраних (Рим 11: 31, 32).

Одне прохання з притчі про краплю з «кінця пальця» сталося кілька років тому, коли юдеї подали петицію президенту Рузвельту, прохаючи в нього вплинути на російський уряд в напрямку пом'якшення переслідувань юдеїв у Росії. Президент відповів, що йому прикро з приводу неспроможності виконати це прохання, тому що міжнародний етикет не дозволяє, щоб така пропозиція була висунена одним народом іншому, з яким він перебуває в мирі.

СВІТ, ПОКЛИКАНИЙ ДО ПОКАЯННЯ

«Бог... ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися, бо Він визначив день, коли хоче судити по правді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив» (Дії 17: 30, 31).

Коли Бог засудив Батька Адама на смерть, Він дуже властиво нічого не сказав про покаяння, бо Він не дав Адаму жодної надії на майбутнє життя. Якщо жодна надія на майбутнє життя не була знана чи об'явлена Адаму, то чому би Бог взагалі мав мати справу з ним? Адам був засуджений на смерть, на знищення. Немає ніякої основи наказувати людині каятися, коли щось не є представлено їй як нагорода за каяття.

Бог наклав на Адама вирок смерті, який міг бути усунений лише через надання викупної ціни. Бог задумав, що певного дня все людство повинно мати нагоду прийти до згоди з Ним і мати інше випробування, чи суд, на життя; але тоді ще не настав властивий час, щоб пояснити Його план. Тому Адам жив і помер без будь-якого наказу у чомусь каятися. І так було з його дітьми.

Перший натяк, який Бог міг зробити, був даний через пророка Еноха. Але об'явлення, дане Енохом, не було достатньою основою, щоб принести надію людству, і щоб говорити йому про покаяння (Юди 14, 15).

НАТЯК НАДІЇ ДЛЯ СВІТУ

Отож минали роки аж до часів Авраама. Тоді Бог сказав, що Він відкрив йому таємницю, тому що Авраам був Його другом. Ця таємниця не була посланням для проповідання, але щоб він сам увірував і ті, які мали бути спадкоємцями тої обітниці, яка однак ще не стосувалася нікого, хто не був з його потомства. Таємницею було: «І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі» (1 М. 28: 14). Я задумав благословити світ. Аврааме, якщо ти будеш слухняний Моїм вказівкам, твоє насіння осягне благословення і передасть його всьому світу. Тому Авраам тільки посередньо мав якийсь натяк, що життя з покаянням буде нагороджене.

У властивому часі Бог покликав дітей Ізраїлю і мав з ними справу через Мойсея. Практично, Він сказав: «Хочете бути Моїм

народом? Якщо так, прийдіть тепер, складіть зі мною угоду; Я буду вам Богом, а ви будете Мені народом» (3 М. 26: 12).

Ізраїлю не було наказано каятися, ані нікому з решти світу. Це було запрошення, не наказ. Бог був готовий укласти угоду з ними. Та угода полягала в тому, що вони повинні були слухатися закону, і що через їхню слухняність Десятьом Заповідям і духу їхньої угоди вони могли стати Божим народом. Але коли вони старалися дотримуватися закону, то побачили, що вони не могли робити цього через успадковані слабості. Однак нічого більше не було їм сказано щодо цього. Вони отримали свою нагоду і зазнали невдачі.

ПОКЛИК ДО ПОКАЯННЯ

Коли Ісус прийшов, Він виконав закон і успадкував усі обітниці Угоди Закону. Тоді Він запропонував частку в царстві, яке Бог обіцяв установити (Дан. 2: 44), і славу й честь стільком з юдеїв, скільки прийшли б до згоди з Ним, стільком, скільки пішли б Його слідами самопожертви і таким чином отримали б Божу милість (Івана 1: 12). По суті, Він сказав: «Ось дорога. Довіртеся Мені та йдіть в Мої сліди. Так ви будете Моїми учнями. Тепер ви матимете частку в Моїх стражданнях, а в майбутньому – в Моїй славі та в Моєму царстві».

В належний час, після того, як певна кількість була зібрана з юдеїв, це послання було поширене до всіх поган, котрі були в правильному стані серця. Оскільки погани не виявили бажання вернутися назад до згоди з Богом, як це зробив юдейський народ, тому Бог наказав їм скрізь каятися (Дії 17: 30). Він зробив це через тих, котрі були представниками Його вчень, апостолів і церкву. Пропорційно до того як вони зрозуміли план Бога і були в згоді з ним, вони могли говорити своїм ближнім, що встановлені нові умови і що Бог надалі матиме справу з поганями.

ВИКУП – ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ СВІТУ

Чому тепер Бог мав би діяти з поганями, якщо раніше Він відмовлявся діяти з ними? Пояснення цих нових умов полягає в тому, що Христос помер, і великий Божий план тепер достатньо розвинувся, щоб бути застосова-

ним скрізь до всіх людей. Бог призначив день, в якому судитиме світ у праведності (Дії 17: 30, 31). Той великий день є наступним віком, днем Христа, днем царства Месії. Бог вчинив це приготування для відкуплення всіх через смерть Христа. Всі люди були під вироком смерті, і Бог не міг мати справу з ними, доки той вирок не був знятий, або доки не було вчинене приготування для його зняття. Він не анулював смертного вироку, але Він забезпечив викуп для всіх (1 Тим. 2: 6).

Кожен, хто знає цей план відкуплення, знає, що Бог має намір дати кожній особі з Адамового роду особисту пробу на життя. Та проба не буде просто, щоб визначити, чи люди намагатимуться поступати правильно і боротися проти всіх злих впливів світу. Бог подолає гріх і підніме всіх тих з Адамового роду, котрі бажають бути піднятими.

Бог проголосив, що жодному члену Адамового роду не потрібно вмирати. Кожен, хто хоче, може вернутися до Бога через велике Примирення, яке має бути здійснене через Відкупителя. Він не завершив цієї праці тепер, однак для тих, котрі мають вуха для слухання, вийшло слово, що повинна бути майбутня проба, і що спосіб життя особи тепер позначиться на тій пробі. Належить розповідати про це тепер, тому що це приготування було вчинене через смерть Христа.

ТЕПЕРІШНЄ ПОСЛАННЯ ДО СВІТУ

До Євангельського віку не було жодної користі в тому, щоб говорити людям прийти до гармонії з Богом. Але тепер цілий світ має бути приведений на пробу, щоб отримати допомогу і не бути засудженим – пробу, щоб побачити, чи є вони гідні мати вічне життя, яке Бог забезпечить їм, і допоможе здобути охочим. Скрізь, де люди охочі слухати, звучить послання: Покайтеся! Покайтеся! Перестаньте грішити, і ця реформа характеру матиме вплив на ваше вічне життя.

Якщо хтось не є с класу церкви, він не є на пробі життя чи смерті. Але для його користі буде жити чесно, бо надходить час розплати. Бог подбав про цей день проби в смерті Христа. Однак перед цим Господь вибирає клас церкви. Господь таким чином приготує великий клас місіонерів, котрі робитимуть все

можливе, щоб допомогти людям вийти з гріха та деградації назад до згоди з Богом.

В минулі часи Бог поводився так, ніби Він не зауважував, коли був здійснений гріх – хіба що це був величезний гріх. Тоді Він просто, у неприємних обставинах, позбавляв грішників життя – вони засинали. Пророк Єзекіїль говорить, що Бог відкинув содомлян, коли побачив це (Єзек. 16: 50). Після того як випробування, або суд, церкви завершиться і переможці будуть визнані гідними, тоді, в той час суду світу, содомляни матимуть нагоду, як мали юдеї, котрі чули Ісуса в першому приході. І людям Тиру і Сидону, Содомі і Гоморри буде набагато легше, ніж буде людям Хоразіну, Віфсаїди, Капернаума і т.д., бо ці останні мали нагоди знання, проти яких вони грішили; тому вони були більше свавільними у цій справі, ніж содомляни (Мт. 11: 21-24).

В той час Бог не посилав содомлянам жодного наказу покаятися. Отож Бог просто «не зважав» (не звертав уваги) на нецтво та гріх тих часів (Дії 17: 30). Він ані не погрожував, ані не робив чогось іншого у цій справі. Він лише знищив содомлян. Їхня загибель, як говорить апостол, служила провісником того, що Бог не хоче вічно дозволяти людям залишатися в гріху, але винищить грішників. Однак ніхто не буде знищений, доки спочатку не отримає нагоди вічного життя, гарантованої для кожного члена Адамового роду через нашого Господа Ісуса Христа.

ІСУСОВЕ ВОСКРЕСІННЯ ЗАПЕВНЮЄ БОЖУ МИЛІСТЬ

Апостол усвідомлював факт, що суд не мав початися за його днів. Він наперед вказує на день Христа і проголошує, що Божим запевненням, виставленим тепер перед світом людства, є те, що буде майбутній час суду. Через жертвну Христову смерть нагода вічного життя настане для всіх. Люди вже не будуть засуджені в Адамі. Вони не могли мати іншої проби, аж поки не був усунений осуд першої проби. Тому, поки Бог не приготував Відкупителя, Він нікому не наказував каятися. Апостол говорить, що Боже запевнення для людства в цій справі засноване на факті, що Він воскресив Христа з мертвих (Дії 17: 31).

Коли Бог воскресив Ісуса з мертвих, це

стало свідоцтвом того, що Його смерть була жертвовною, була прийнятним приношенням. А Ісусове вознесіння було подальшим виявом того, що Він, Котрого Отець Своєю силою воскресив з мертвих, мав бути великим Царем, щоб управляти, великим Священником, щоб підтримувати, допомагати і навчати, і великим Суддею, щоб скеровувати і впорядковувати справи світу і давати належну нагороду у великий день Бога.

Тому всі, хто чує про Ісусову смерть і воскресіння, повинні розуміти, що це було Боже викупне улаштування. Вони повинні також бути поінформовані, що всі люди є грішниками, і що смерть є карою за гріх. Якщо хтось запитає: «Як Ісусова смерть впливає на людський рід?» – ми показуємо, що Бог високо підняв Його, щоб Він був Спасителем. Належного Божого часу, як тільки вибраний клас буде укомплектований, і закінчиться шість тисяч років панування гріха і смерті, Він подарує викуп від гріха усім – спочатку юдею, а потім поганам.

Всі, котрі чують тепер, повинні каятися, але всім, котрі не чують в теперішньому часі, не є наказано Богом каятися. Думкою св. Павла, здається, є: «Покайтеся тепер і таким чином вплиньте на ваші майбутні умови, навіть якщо ви не бажаєте стати членами тіла Христа». Тисячі мільйонів людей повмирили. Коли вони пробудяться впродовж періоду Месіанського царювання, буде велике послання – «Бог відкрив джерело для очищення від гріха і нечистоти. Кожен, хто хоче, може скористатися цим благословенням і примиренням з Богом і через це досягнути вічне життя» (Див. Зах. 13: 1; Об. 22: 17).

Тепер бог цього світу засліпив світу очі розуміння (2 Кор. 4: 4), але незабаром їхні очі будуть відкриті. Надходить час, коли всі побачать і почують, і коли нікому, від найменшого до найбільшого, не потрібно буде говорити: «Пізнайте Господа», – бо всі знатимуть Його. Тоді, коли вони пізнають, кожен буде відповідальний. В кінці Тисячолітнього віку, коли вони отримають своє повне благословення через Посередника, від них буде вимагатися чинити Божу волю на землі, як вона виконується на небі (Єр. 31: 33, 34).

ТЕПЕРІШНЯ ПОВЕДІНКА ВПЛИВАЄ НА МАЙБУТНЄ ЖИТТЯ

Дуже важливою рисою нашої праці є дозволяти нашому світлу світити, щоб люди могли бачити наші добрі діла і прославляти нашого Отця, який на небесах, – не їхнього отця, а нашого Отця (1 Петр. 2: 12). Теперішній час є часом навідання не для світу, а для церкви. Бог шукає людей, котрі є в стані добровільної праведності. Це не є час діяльності зі світом, а з Божим народом, як з палаючими і сяючими світлами, щоб докоряти всякому гріху. Пропорційно тому, як світло сяє, воно докорятиме темряві.

Якщо ми взагалі говоримо про майбутній вік, то особливою частиною нашого обов'язку є пояснити нашим слухачам, що поведінка в теперішньому житті матиме вплив на майбутнє життя. Говорити, що є два шанси – шанс тепер і шанс в майбутньому – є повністю неправильно. Ми говоримо їм, що протягом цього Євангельського віку є лише один шанс, і єдиний шлях скористатися цим шансом – іти слідами Ісуса.

Але тим, котрі в майбутньому повинні бути під правлінням Посередницького царства, властиво говорити, що життя в послуху Богу, в згоді з принципами праведності буде благословенням для них в теперішньому і в майбутньому. Є велика кількість людей, які живуть чесним і шляхетним життям і котрі роблять багато добрих діл в цьому теперішньому часі. Якщо б вони вважали, що вони не роблять добра, то вони були б знеохочені. Вони б втратили стимул високого критерію життя, бо вони вірять, що праведне життя тепер має вплив на майбутнє. В цьому вони праві. Але їхній критерій не є такий високий, як критерій, виставлений у Святому Письмі для церкви. Цей критерій є обов'язково високий, бо святі і тільки святі повинні бути співспадкоємцями з Христом і членами класу нареченої.

Велика помилка була зроблена в минулому, коли брат Кальвін заявив, що невибрані мають вічно горіти. Ми ж, навпаки, бачимо, що наукою Божого Слова є, що невибрані повинні бути благословенні через вибраних нагодою примирення з Богом – благословенні нагодою для життя на земному рівні. Бог використовує клас вибраних з метою благословення сві-

ту людства. Бог має люблячий, доброзичливий план для всіх Своїх створінь, який буде об'явлений їм в Його властивому часі.

R5083 (1912 p.)

ГРІХИ, ЯКІ НІКОЛИ НЕ БУДУТЬ ПРОЩЕНІ

Марка 3: 20-35

«Суд же такий, що світло на світ прибуло, люди ж темряву більше полюбили, як світло, – лихі бо були їхні вчинки» (Івана 3: 19).

Іван Христитель проголосив про Ісуса: «Він має рости, я ж – маліти», – і так було. Після того, як Іван був посаджений у в'язницю, Ісусове служіння ставало більше і більше публічним, особливо через численні діла, зроблені Ним. Натовпи ходили за Великим Учителем, і Його приятелі непокоїлися за Нього, бо навіть вони побоювалися і говорили: «Він навіжений», – так швидко Його поведінка змінилася з усамітненої на привселюдну.

Книжники і фарисеї вважали себе представниками юдейської ортодоксії і здатними критикувати все, пов'язане з теологією; і дійсно народ чекав їхнього слова, кажучи: «Хіба хто з старших або з фарисеїв увірував у Нього?» Тому Ісус заявив, що ці представники божественних речей мали подвійну відповідальність, бо вони самі не хотіли ввійти до учнівства, щоб бути членами царства, яке проголошував Ісус, і не дозволяли народу стати Його послідовниками, хоча могли допомогти у цьому.

Того часу Ісус був у Галілеї, поблизу Капернаума. Деякі з книжників, котрі прийшли з Єрусалима, вважали своїм обов'язком застерегти народ проти надмірного зацікавлення цим Чоловіком та Його вченнями, а тим самим від ігнорування довго встановлюваних теорій, які відстоювали вони і фарисеї.

Те, що Ісус учинив багато чудес, вони не могли оспорювати, і що Він особливо і в багатьох випадках виганяв демонів, вони не могли заперечувати. Однак вони пояснювали це, говорячи, що Ісус був у таємній змові з Вельзевулом (сатаною), і що Він був здатний виганяти демонів силою того князя темряви. Але Ісус відповідав, що коли б правдою було, що сатана змінився, і зламав свою владу, і протистояв би своїм приспінникам, демонам, то це доводило б, що його царство незабаром має цілковито впасти.

Факт, що сьогодні багато релігійних систем практикує те чи інше зцілення вірою, вважають знаком божественного схвалення на основі слів нашого Господа. Однак, на противагу цьому, ми повинні пам'ятати, що ті, котрі заявляють, що вони застосовують цю владу, загально заперечують саме існування Євангелії Христа. Деякі з них заперечують, що людина взагалі є грішником, і заявляють, що немає такої речі як гріх. Практично, всі вони заперечують викупну ціну Христової смерті. Практично, всі вони заперечують, що Він прийде знову, і встановить Своє царство, і через нього спровадить на людство обіцяне благословення реституції до людської досконалості і до всього того, що було втрачене в Едемі і відкуплене на Голгофі (Дії 3: 19-21).

Є лише одна відповідь на претензію, що ці зцілення вірою доводять правдивість цих різних суперечливих доктрин, і цією відповіддю є слова, дані тут Ісусом. Якщо їхня чудесна сила зцілення не є від Бога, то вона мусить бути від противника, а якщо вона є від противника, то це доводить, що він підтримує фальшиві і суперечливі доктрини, і що його дім, тобто панування, більше чи менше поділений і має труднощі. А це натякає на те, що крах панування цього князя темряви недалеко. Цей погляд щораз більше справляє враження на дослідників Біблії.

ЗНЕВАГА СВЯТОГО ДУХА

Звертаючись до фарисеїв, котрі звинувачували Його в тому, що Він є першим служителем і знаряддям сатани, Ісус заявив, що всякий гріх і богозневага, вчинена людьми, прощається, окрім однієї, і цією богозневагою, яка ніколи не може бути прощена, є зневага проти святого Духа. Спаситель не мав на увазі, що книжники говорили щось проти святого Духа Бога абстрактно, але очевидно, що вони розуміли, що вчення нашого Господа були чисті, святі, корисні, піднімали Його слухачів, вшановували Бога, і що Він промовляв,

як не промовляв ніколи ніхто. Але після всіх оцих доказів Ісусової святості і споріднення з Богом вони називали Його спільником і представником сатани.

Ісус не сказав, що книжники і фарисеї вчинили гріх богозневаги проти святого Духа. Деякі з них, можливо, зробили так, а інші, можливо, частково були в незнанні про те, що вони роблять, а гріх проти святого Духа не міг бути вчинений у незнанні. Це має бути навмисне приписання святих речей безбожній силі чи джерелу. Ісус не судив, тобто не осуджував книжників, бо Він сказав, що Він не прийшов судити світ, засудити його, але цілком навпаки, померти за нього, відкупити його, купити коштом Свого життя.

Однак наш Господь дав застережливий докір, що ті, котрі так розуміли праведність Його наук, і як Він прославляв Бога Своїми словами і вчинкам, і котрі пізніше могли приписувати все це сатані, мали бути значною мірою зіпсуті у своїх серцях, а якщо так, то вони були у великій небезпеці вічного осуду, вироку другої смерті; вони були немов «звірина, зроджена природою» на зловлення і знищення (2 Петр. 2: 12; Дії 3: 23). Ісус висловився так, тому що вони говорили, що дух, який був у Ньому, був нечистий – що Він діяв через одного з зіпсутих ангелів, а не через божественного Духа.

«НІКОЛИ НЕ ПРОСТЯТЬСЯ»

Біблія навчає, що карою за Адамів гріх була смерть – відтаття від життя – але що під божественним провидінням праця Ісуса повинна звільнити все людство від того вироку смерті і дати всім нагоду повернутися до згоди з Богом через приведення всіх до яснішого знання правди. До деяких це знання приходить тепер, з привілеєм стати членами класу нареченої, співспадкоємцями з Ісусом. Для тих, котрі приймають цей привілей і отримують зачаття святим Духом, починається проба на вічне життя або вічну смерть.

Але для світу це не є час проби щодо життя чи смерті навіки. Для них часом проби буде наступний вік, період Месіанського царства, і вони матимуть привілей осягнути людську досконалість, інакше вони будуть відтатті другою смертю. Тим часом, будь-яке світло, яким вони можуть втішатися, буде або на користь або на шкоду, в залежності від того, як вони

будуть поводитися з ним. Якщо вони дозволять йому мати піднімаючий вплив у їхньому житті, то матимуть набагато більшу перевагу, коли опиняться під впливами і випробуваннями царства. Вони не потребуватимуть надто багато шмагання.

І навпаки, ті, котрі порушують своє сумління та ігнорують світло, яким втішаються, і грішать проти нього, коли опиняться під впливами і випробуваннями царства, виявлять, що вони відповідно деградували. Книжники з цієї лекції так зловживали своєю освіченістю і нагодами, що потрапили у велику небезпеку стати настільки деградованими, що навіть впливи царства не привели б їх до стану, гідного вічного життя.

БРАТИ, СЕСТРИ І МАТИ

Сьогоднішнє дослідження завершується поясненням Учителя про клас, споріднення з яким Він визнавав. Натовпи, які сходилися на Його чудеса і щоб послухати Того, Хто промовляв так, як ще ніколи не промовляв чоловік, були в основному з бідняків, митників та грішників і, як такі, не були великими ані надто релігійними згідно з критеріями тих часів. Їхня деградація, усвідомлення, що вони були грішниками, чинило «красні слова життя» Учителя особливо привабливими для них. Ніхто інший не пропонував їм надію. Всі інші заявляли, що Бог не хоче помічати їх. Релігійні люди тих днів докоряли Ісусу за те, що Він визнавав нижчі класи, але не було таких низьких, таких деградованих, яким Він не подав би Свою помічну руку, якщо вони були схильні повернутися до Отцівського дому. Він справді був Приятелем усіх готових прийти до Отця через Нього.

Нагода показати натовпу основу Своїх почуттів до нього трапилася, коли Ісусова матір і брати, які були зовні, передали Йому, що вони бажають побачитися з Ним. Який чудовий урок широти духа Учителя, незалежності від касти і класу, коли Він сказав: «Хто мати Моя? І хто браття Мої?» А тоді, глянувши на Своїх учнів, котрі сиділи біля Нього і дослухалися до Його вчення, Він промовив: «Ото Моя мати та браття Мої! Бо хто волю Мого Отця, що на небі, чинитиме, той Мені брат, і сестра, і мати» (Мт. 12: 46-50).

БОЖА ВОЛЯ ДЛЯ ЦЕРКВИ

*«Бо це воля Божа [для вас], освячення ваше»
(1 Солунян 4: 3)*

В нашому вірші вираз «бо це воля Божа» є за сутністю швидше порадою, аніж наказом. Говорячи про клас, якому ця порада є дана, ми бачимо, що йдеться про тих, котрі прагнуть наблизитися до Бога і котрі хочуть, щоб Бог наблизився до них. Бог обіцяв велику нагороду тому, хто підкориться Його волі в кожній подробиці; і апостол Павло передає якою є воля Бога для тих, котрі прагнуть жити близько Нього. Він каже їм, що воля Бога полягає в тому, щоб вони відділилися для Його служби; щоб вони клали своє життя в Його праці; щоб у всіх справах життя їхнє серце було налаштоване на те, щоб знати і чинити Його волю.

Словами повного любові вмовляння апостол в іншому місці звертається до цього класу, кажучи: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу» (Рим. 12: 1). Вираз «повіддавайте ваші тіла» представляє не тільки початкове віддавання, але й продовження живої жертви аж до завершення цієї праці. Іншими словами, Євангельський вік є часом вподобання, коли Бог охоче приймає тих, котрі приходять до Нього через Христа. Це час, коли Він притягує, кличе тих, котрі мають статися членами Вибраної Церкви.

Божя воля для Його віруючого народу, виправданого вірою у Викуп і посвяченого Його службі, завжди була такою ж самою – як це виклав апостол, кажучи: «Бо це воля Божа [для вас], освячення ваше». Щоб добитися у віруючих такого посвячення, Бог дав нам «цінні та великі обітниці» і каже, що правда Його Слова здійснить освячення характеру, прийнятного для Нього, – який відповідає образу Його дорогого Сина, нашого Відкупителя.

Освячення не означає людську досконалість. Мова йде про відданість волі, про посвячення, яке Отець приймає через Христа як досконале; про посвячення тіла в жертву до смерті. Як ми побачили, це тіло не сталося дійсно досконалим через виправдання вірою, а лише вважається досконалим – завдяки нашій волі, нашому серцю, нашим намірам. Нова

воля повинна намагатися привести кожную здібність, кожний талантик, кожне обдаровання тіла до повної згоди з Господом, і повинна намагатися здійснювати вплив в цьому напрямку на всіх, з ким їй доводиться мати справу.

Проте це не означає, що за кілька коротких років теперішнього життя можливо привести бідне, недосконале тіло до досконалості. Навпаки, апостол, говорячи про Церкву, дає запевнення, що в смерті сіється в тління, сіється в немочі, сіється в неславу, сіється [недосконале] тіло звичайне (1 Кор. 15: 42-44); і що лише у Воскресінні, коли нам будуть дані нові тіла – сильні, досконалі, славні, безсмертні, – ми досягнемо досконалості, якої шукаємо і яка, як обіцяє Господь, буде остаточно нашою, якщо у теперішній час слабості та недосконалості ми покажемо Йому відданість нашого серця.

Наш вірш (а також багато інших частин Святого Письма) навчає, що велика праця, яку Бог вимагає від нас, не є працею для інших, а є працею в нас самих, – підкорювати, завойовувати себе і керувати собою. Отже все інше – наша служба дому віри, наші добрі вчинки для всіх людей, місцеві та закордонні місії і т.д., – лише сприяє цій найважливішій праці в нас самих. Бо, як каже в натхненні апостол, хоча б ми проповідували Євангеліє красномовно іншим, або віддали все наше добро, щоб нагодувати бідних, або сталися мучениками для якоїсь доброї справи, ми з Божественної точки зору були б нічим без любові – без Духа Христа і Отця, що розвинувся в нас як панівний принцип життя (1 Кор. 13: 3). Але перш ніж ми зможемо «зодягнутися в любов, що вона союз досконалості», і перш ніж в нас укоріниться її правило, ми маємо скинути багатьох ворогів.

НАШІ ТРИ ВЕЛИКІ ВОРОГИ

Серце є полем битви, на якому Святий Дух допомагає нам вести боротьбу проти ворогів, які ще від гріхопадіння Адама заволоділи людським розумом. Наша битва має бути проти Гріха, великого поневолювача, який полонив наш рід більш ніж шість тисяч років тому. Сатана, великий володар, полководець Гріха, є нашим ворогом і має багато спільного з різними впливами, з якими ми зобов'язані змагатися. Однак ми не маємо воювати з сатаною

безпосередньо, хоча ми повинні «дати відсіч» йому, тобто повинні протистояти його впливу, його звабам та його намаганням запровадити нас в неправду та гріх. Ми були б безсилими проти цього великого ворога, коли б наш Господь Ісус не поборов Гріх, коли б Він не був на нашому боці, тому ми можемо впевнено сказати, що Більший Той, Хто за нами, ніж усі ті, хто проти нас.

Далі, наша битва є зі світом. Під цим ми не розуміємо, що вона є з нашими одноплемінниками, бо вони, засліплені противником, зовсім мало (якщо взагалі) є відповідальні за власну поведінку. Ми повинні вести битву з «духом світу» та його впливами. Нам слід протистояти (тобто дати бій) вдачі, настроям світу, мотивам, якими керується світ, амбіціям світу, пихатості життя та облуді багатства – тобто хибним уявленням про речі, як вони виглядають з світської точки зору. І це щоденна битва.

Врешті наша битва – проти тіла, нашого тіла. Відколи гріх полонив наш рід, його рабство сприяє розумовій, моральній та фізичній деградації. Сама його суть є в напрямку зла – постійного зла. І хоча наш Господь Ісус змилосердився над нами і відкупив нас від рабства Гріха Своєю дорогоцінною кров'ю, ми в своєму тілі маємо потяг, схильність до гріха.

І хоча ми вільні тепер і маємо розум, що служить Закону Христа, і хоча ми склали обіт вести бій за праведність, правду, доброту та чистоту, наше нове «я» наштовхується на старі, зіпсовані смаки та схильність власної плоті служити старому поневолювачу. Отож битва проти цих спотворених нахилів нашої плоті аж ніяк не є найменшою битвою. Окрім того, битва з ними є також нашою щоденною битвою. Разом з великим апостолом Павлом ми маємо сказати: «Неволю я тіло своє [свою плоть та її бажання]», – підкорюю своїй новій волі, Новому Створінню.

З моменту вчинення нами повного посвячення самих себе до смерті служити Господу Він рахує нашу плоть мертвою і дає зачаття нам як Новим Створінням. Наш новий розум є живим для Бога разом з новим життям. Тож потяги до гріха, які ми намагаємось привести в повне підкорення волі Бога в Христі, не вважаються Господом волею, тобто потягами,

Нового Створіння, зайнятого в Його службі, а лише складовою загального ворога, Гріха, який переслідує нас і воює з нами. Нам сказано протистояти їм і вести з ними війну. Щоб перемогти їх, Він обіцяє достатньо благодаті.

НАША ЩОДЕННА БИТВА З СОБОЮ

Ці вороги в нашому тілі справляють нам найбільші клопоти. До них звертається сатана і намагається підбурити до сутички проти нового духа нашого розуму. Через них дух світу добирається найближче до нас, намагається нас упіймати та знову завести в полон Гріха. «Нове Створіння в Христі» є, так би мовити, в облозі, оточене з усіх боків ворогами, які бажують його поразки та захоплення в полон. Ми повинні битися за себе, за власну свободу, за перемогу над власними слабостями; ми повинні битися проти духа світу, проти оман та пасток противника, за допомогою яких він хотів би, щоб зло виглядало добром, а правильне – тим, що небажане. Не дивно, що Божій дитині радять бути постійно пильною; радять «зодягнутися в повну Божу зброю»; радять вважати на своїх різних лукавих неприятелів і особливо на тих, котрі є у власному тілі; радять бути вірною та відданою серцем!

Відданість серцем Господу означає постійні зусилля, щоб привести усю поведінку нашого життя – навіть самі думки та наміри нашого серця – до повного підкорення Божественній волі (2 Кор. 10: 4, 5). Це наш перший обов'язок, наш постійний обов'язок, і це буде нашим кінцевим обов'язком, бо «це воля Божа, освячення ваше». «Будьте святі, Я [Господь] бо святий» (1 Петр. 1: 16).

Абсолютна святість має бути мірилом, яке наш розум може радо та цілковито схвалити і згідно з яким може жити, але якого не зможе справді та фізично досягти, доки ми підвладні немочам нашої деградованої природи та напастям світу і противника. В міру того, як день за днем Бог навчає нас, як ми приходимо до повнішого знання Його славного характеру, як визнання його щораз більше наповнює наші серця, новий розум здобуває більше впливу, міцності та сили над немочами плоті, якими б вони не були, бо ці немочі є різними в різних членів Тіла.

Якщо ми будемо освячені Богом через

Правду, якщо наша воля буде мертвою і ми повністю приймемо Господню волю як власну в думці, слові та вчинку, ми здобудемо волю Бога і отримаємо нагороду як «переможці», навіть якщо ми ніколи не мали нагоди проповідувати, чи давати бідним, чи страждати як мученики для Правди. Звернімо добре увагу на ці слова: «Бо це воля Божа [для вас], освячення ваше». Нехай ніщо не захмарить ані не затінить цю правду; нехай вона стане домінуючою на нашому життєвому шляху. Тоді, якщо Божа воля справді стане нашою, ми матимемо перед собою чітко визначену стежку.

Не сумніваємось, що всім таким Бог відкриє нагоди служити Правдою іншим, світити своїм світлом для слави Отця і для благословення ближніх, бо такою є Його заповідь для нас і Він, будьмо певні, не дасть нам жодної заповіді, якої неможливо було б не послухатися. Якщо ви шукали нагоди служби і не знайшли жодної, тут щось не так: ви, мабуть, шукали якесь особливе служіння за власною забаганкою (ваша стара воля втрутилася у вашу новоприйнятну волю – Господню волю).

Можливо, великий Учитель бачить у вас пиху, яку б ви швидко придушили, коли б її зауважили, бо вона ховається від вас під виглядом «самоповаги». Можливо, великий Учитель Своїм провидінням і Своїм Словом говорить до вас: «Все, що в силі чинити рука твоя, те роби» (Екл. 9: 10). Можливо, Він бачить, що ви зіпсуєтесь, якщо Він дасть вам важливішу службу для інших ще до того, як ви навчитеся уроку покори – надважливого в Божих очах. Тому дійте швидко; час короткий. «Тож покоріться під міцну Божу руку [виконувати будь-яку службу, яку Його провидіння може зробити можливою для вас], щоб Він вас

Свого часу повищив» (1 Петр. 5: 6).

ОСВЯЧЕННЯ – РЕЗУЛЬТАТ ЛЮБОВІ БОГА

Справжнє освячення серця для Господа означає дбайливість в Його службі; представлення доброї вістки іншим; будівництва одного в найсвятішій вірі. Це також означає робити добро всім людям, коли ми маємо нагоду, і перш за все дому віри; це означає, що ми будемо цими різними способами класти своє життя, посвячене Господу, за братів день за днем, нагода за нагодою, – коли вони трапляться; що наша любов до Господа, до братів, до наших сімей і співчуваюча любов до світу людства все більше наповнятиме наші серця, як ми будемо зростати в благодаті, знанні і слухняності Божественному Слову та прикладу (Гал. 6: 10; 1 Ів. 3: 16).

Однак усіляке застосування наших сил на користь інших є лише одним з багатьох шляхів, якими, з допомогою Господнього провидіння, можна досягти власного освячення. Як залізо гострить залізо, так наші зусилля на користь інших приносять благословення нам самим. Хоча ми повинні щораз більше досягати стану, де ми любимо наших ближніх як самих себе, – і перш за все дім віри, – однак рушійною силою, яка стоїть за всім цим, має бути наша найвища любов до нашого Творця та Відкупителя, а також наше бажання бути тими, хто Йому до вподоби, і робити те, що Йому до вподоби. Отже, наше освячення має бути передусім для Бога і впливати перш за все на наше серце та волю, і, як наслідок такої відданості Богу, знаходити своє виявлення в інтересах братів та всіх людей.

R5126 (1912 p.)

БОЖА УГОДА ВЕСЕЛКИ

1 Мойсея 8: 1 – 9: 17

*«Я веселку Свою дав у хмарі, і стане вона за знака заповіту між Мною та між землею»
(1 М. 9: 13).*

Вищі критики відсилають нас до викопаних недавно глиняних табличок, знайдених у Вавилонії, як до найдавніших записів про Потоп за днів Ноя. Ці таблички примітивним

чином змальовують Ноя та корабель. Є також кілька слів опису самого Потопу. Нам пропонують прийняти це як опис, що перевершує опис Буття, частиною якого є нинішня лекція! Ми здивовані і пригадуємо собі пророцтво Святого Письма, яке веде мову про наші дні, кажучи: «...Загине мудрість премудрих його, а

розум розумних його захищається» (Іс. 29: 14).

Лише повага до вченості цих людей оберігає їх від висміювання, і ми, звичайно, визнаємо за ними право на свою думку. «Кожен має право вибору», – сказала одна старша пані, цілуючи корову. Щодо нас, то логічні висловлювання Буття стосовно особливого часу, коли почався потоп, числа днів, коли падав дощ і піднімалися води, здаються нам розсудливими, як і подальше оповідання про припинення дощу, про тривалість часу, коли води поступово спадали, і про тривалість часу, коли поверхня поволі висихала і з'явилася рослинність. Ось так оповідання Буття про потоп стверджує свою вірогідність – стократ більшу вірогідність від примітивного запису вавилонян! Для нас стає очевидним, що Божественна Мудрість керувала саме описом Буття, а не якимось іншим.

Цілком можливо, що Ной та його сім'я могли боятися наступного потопу, добре не розуміючи походження того потопу, який поглинув весь світ. Цілком слушно, що Бог звернув їхню увагу на веселку, коли запевнив, що земля ніколи більше не буде потоплена водою. Ми можемо побачити філософію цього, але для Ноя та його сім'ї це була справа віри без розуміння філософії. Бачимо, що коли останнє земне «кільце» зійшло вниз, вже не могло бути іншого потопу, бо не було вод над твердю для опадів. Після потопу ми маємо лише помірну кількість вологи у вигляді хмар в нашій атмосфері і жодної – у вигляді великої оболонки за межами атмосфери.

А тепер гляньмо, чому Ной ніколи не бачив веселки. Перед потопом, коли сонце світило крізь водяну оболонку, мов велику вогняну кулю, його промені не проникали крізь неї прямо, і веселка була неможливою. Та відколи водяна оболонка впала, легка водяна пара на шляху прямих сонячних променів природним чином створила явище веселки. Як говорить Бог, доки є веселка, ніколи не може бути потопу. Божі слова та дороги не менш розумні тоді, коли ми глянемо на їхню величну філософію. І навпаки, чим більше ми розуміємо Божественні методи та дії, тим більше оцінюємо їхню мудрість.

ВЕЖА ВАВІЛ

Через кілька поколінь, коли сім'я Ноя розмножилася, значення веселки, як угоди між Богом і людиною – гарантії від іншого потопу, – забулося. По-світськи мудрі того часу були достатньо нерозсудливими, щоб взятися за будівництво великої вежі, на вершину якої вони збиралися піднятися у випадку наступного потопу. А так як вони знехтували Господні слова і злегковажили Його обітницю, Він полишив їх, щоб виявити їхнє безглуздя у важкій праці і поті чола, які на ніщо не здалися.

Врешті, коли вони трохи стомилися від свого геркулесового труду і завчили, принаймні частково, корисний урок, Господь переплутав їхню мову, і вони вже не могли ані розуміти один одного, ані працювати один з одним для жодного такого задуму. Розділені мовою та інтересами, вони розійшлися. Їхні інтереси стали відмінними, і поступово, протягом століть, звичаї, манери і колір шкіри стали все більше відрізнятися. Ось так було покладено початок різним расам з їхніми особливостями темпераменту і мови.

Св. Павло каже нам, що з боку Бога це був осмислений план, який мав послужити найкращим інтересам людства і бути найсприятливішим для здійснення Божественних цілей. Він каже, що Бог «ввесь людський рід... з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть» (Дії 17: 26, 27).

Ось як одна частина Божого Слова проливає світло на іншу! Цим ми можемо бачити як Божественна Мудрість здійснювала нагляд над остаточними інтересами людства. Хоча Бог дозволив людині в її необізнаності стати слугою сатани, Він далі захищав її до певної міри і формував події для її остаточного добра. Як ми вже побачили, це добро світ має повністю досягнути в Другому Приході Ісуса і встановленні в той час Його Месіанського Царства, яке зв'яже сатану і розсіє владу темряви та гріха. Воно сяятиме, мов Сонце Праведності, щоб зцілювати, благословити і піднімати охочих та слухняних з числа людства.

Але справа поділу людської родини на різ-

ні національності була особливо корисною під час темної пори напередодні Другого Приходу Месії. Народи в більшій чи меншій мірі були зайняті спостереженням один за одним і пильнуванням один одного. Мовні бар'єри протягом століть сприяли тому, щоб народи, які мешкали в близькому сусідстві, трималися осторонь, що не дозволяло бігати туди й сюди, як це відбувається відтоді і особливо протягом останніх сімдесяти років, відколи сила пари ефективно застосовується для пересування.

Перемішування всіх народів за останні шістдесят років дивовижним чином поламало міжнародні бар'єри. Воно виконує слово пророцтва: «...Право Моє позбирати народи, згромадити царства» (Соф. 3: 8). Світ людства тісно спілкується між собою, ламає мовні бар'єри, а повалення цих бар'єрів сприяє людській співпраці – чи то на добре, чи на зло. Оскільки людство є грішним з природи, його співпраця, ймовірно, буде ґрунтуватися на самолюбстві, а, отже, буде спрямована до зла.

Тож ми бачимо сьогодні як багаті корпорації разом будують Вежу Вавіл, щоб захиститися від усякого лиха, яке може трапитися їхньому багатству. Схоже поводитися робітничі класи. Ремісники будують велику Вежу Вавіл тред-юніонізму, яка, як вони вірять, визволить їх від усякої скрути і буде, як вони сподіваються, навіки безпечною. Коли б не розпорошення і мовні бар'єри, ці всесвітні організації Праці та Капіталу розвинулися б вже давно, і кінцева велика катастрофа (конфлікт між цими велетнями) прийшла б набагато швидше, виливаючи всю свою жахливу лють та лиха на людство, – «час утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу» (Дан. 12: 1).

НАСТУПНЕ ЛИХО – ВОГОНЬ

Св. Петро ділить історію людства на три великі епохи, звані в нашому поширеному перекладі Біблії «світами», але більш властиво визнані трьома великими епохами. Перша епоха земних діянь закінчилася разом з потопом, і тоді почалася нинішня епоха, названа св. Павлом «теперішнім злим світом», тобто епохою, бо протягом нинішнього часу зло має панівну силу серед людей, хоча вони і роблять

все від них залежне.

Першій епосі, тобто порядку речей, кінець поклали води потопу, і св. Петро каже нам, що нинішній «світ», тобто порядок речей, має прийти до свого завершення «вогненною» повінню. Слідом за вогнем буде новий «світ», нова епоха, тобто порядок речей, набагато кращий від всього, що людство зазнало досі. «Світ майбутній, що про нього говоримо», буде епохою праведності, бо буде під прямим правлінням і наглядом Царства Месії (2 Петр. 3: 10-13).

Спочатку багато дослідників Біблії були схильні вважати, що слова св. Петра означають, що вогонь, який припинить нинішній порядок речей та запровадить Новий Вік, буде буквальним вогнем, який поглине фізичну землю та небеса. Однак ближче вивчення відкриває факт, що цей вогонь є символічний і поглине лише теперішні інституції – все, що в даний час суперечить Божественній волі, все, що несправедливе, невідповідне.

«Стихії розпечені» означають капіталістичні та трудові елементи, і конфлікт між ними – тертя – вже є великим. Ще трохи і він вибухне вогнем, як пророкував св. Петро. «Небеса», втягнуті в це, не будуть Небесами, де пробуває Бог, але церковними небесами – церковними інституціями. Вони будуть втягнені в конфлікт між Працею і Капіталом і також загинуть в часі горя. Але, дякувати Богу, в клопоти втрутиться Нова Диспенсация, яка виявиться тим, про що пророкували, «бажанням всіх народів» (Агея 2: 7, KJV).

Як Ной та його сім'я були єдиними врятованими від буквальної руїни старого порядку речей перед потопом, так св. Петро наводить думку, що Ісус Христос є сьогодні Ковчегом Безпеки для всіх, хто спасеться від нинішнього порядку речей. Христові вірні послідовники з усіх віросповідань та народів стануть з Ним Царським Священством майбутнього – «новими небесами» – духовною правлячою силою Нової Диспенсация, Царства Месії. Під їхнім проводом швидко буде запроваджена «нова земля» – новий суспільний лад, в якому самолюбство буде цілком вилучене і в якому переважатиме праведність.

Про цей новий порядок речей читаємо: «... Ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває» (2 Петр. 3: 13).

Хоча, безперечно, багато людей втратить своє життя в найбільшому горі, яке коли-небудь знав світ і яким закінчиться цей вік, однак велика маса людей все-таки позостанеться. Проте всі їхні хитромудрі структури нинішнього часу – громадські, фінансові та церковні – згинуть, і все буде поставлене на нову основу Великим Месією.

Господь в пророцтві Софонії змалює грядущий час горя як поглинаючий вогонь,

і каже, що слідом за вогняним хрищенням горя Він пошле людству «уста чисті [чисте послання]... щоб усі вони кликали Ймення Господнє, щоб раменом одним послужили Йому» (Соф. 3: 9). Це вчить, що людство не буде повністю знищене вогняним горем того Дня. Разом з цим нинішнім віком припиниться весь заколот вчень, пропонованих в ім'я Господа. Послання Божественної благодаті та Правди, яке буде оприлюднене в майбутньому, буде чисте, а благословення для всіх, хто прийме його, – велике.

R5160 (1913 p.)

СПОКІЙНО ПИЛЬНУЮЧИ СВОЇХ СПРАВ

«Благаємо ж, браття,.. пильно дбати жити спокійно, займатися своїми справами» (1 Сол. 4: 10, 11).

Є спокій, пов'язаний з млявістю та лінощами, але зовсім інше, мабуть, має на увазі апостол в нашому вірші, бо в іншому місці він нагадує: «у старанні не лінуйтеся» (Рим. 12: 11, УБТ). Є ще інший спокій, який характерний для миру, – самовладання, протилежне нервуванню, невірноваженості та легковажності. Власне цей стан, на нашу думку, має на увазі апостол. Господній народ повинен учитися мати добре збалансований розум. Таке самовладання не є характерним для більшості людей, тому є чимось, чого треба вчитися і добиватися. Ми є в школі Христа, щоб вчити ці уроки.

Бажаний спокій представляє благодаті Святого Духа – покору, доброту, терпеливість та братню доброзичливість. Хоча ми повинні «духом палати, служити Господеві» (Рим. 12: 11), ми повинні також бути слухняними вказівкам Святого Духа в покорі, спокої та любові. Ми повинні намагатися належно сприймати життєві справи і не дозволяти дріб'язковим речам виводити нас з рівноваги. Цей шлях, якщо ним вірно йти, веде до появи спокою духа.

Займатися своїми справами – дуже важливий урок, якого треба вчитися. Дійсно, кожний християнин зауважить, як багато клопотів у світі виникає із взаємного втручання в справи. Труднощі виникають з того, що втягнуті в них одна або обидві особи не спромоглися зайнятися лише своїми справами. Деякі люди

завжди намагаються шукати помилки в інших; їм здається, що вони уповноважені виправити весь світ. Ніде в Біблії ми не знаходимо таких повноважень.

Людина, яка втручається не в своє діло, це особа, яка непрохано займається чужими справами, до яких, власне кажучи, вона не має ніякого відношення. Інколи їй здається, що її обов'язок – давати поради, критикувати, вияснити, дорікати та винуватити інших. Золоте Правило стане великою допомогою у вирішенні того, хто, в якому випадку і які має обов'язки. Ця заповідь Господа забороняє будь-що на зразок втручання в чужі справи. Кожен член Нового Створіння повинен виховувати власне сумління, щоб уміти розрізняти між братньою любов'ю і втручанням в справи, і повинен, наскільки це від нього залежить, вчитися застосовувати правила справедливості та любові до кожного вчинку, слова та думки.

Коли є справа, в якій ми особисто зацікавлені, ми не будемо займатись справами інших людей, а будемо переживати за неї – якщо приділяємо їй достатньо уваги. Буває час, місце і обставини, які, за словами Біблії, є відповідні для виправлення, докору тощо. Батько може виправляти дитину; вчитель – учня. Для котрогось з батьків не є втручанням в справи знати про все, що відбувається в домі, і давати розпорядження, так само як для вчителя – бути в курсі шкільних справ. Однак ніколи не слід забувати про особисті права членів сім'ї або шкільного колективу. Власник дому і при-

слуга є під тим самим правилом, що й батьки та діти, учитель та учні.

Один з найбільших уроків життя, якого слід навчитися, полягає в тому, що той, хто витрачає багато часу на виправлення інших, навіть якщо це робиться належно і добре, схильний забувати про себе. Перший обов'язок – привести себе у відповідність з Божественним порядком і тримати себе в такому стані.

ВТРУЧАННЯ В ЧУЖІ СПРАВИ – ДОКАЗ НЕВІРИ

Щоб берегти себе в Божій Любові, ми повинні розвивати плоди та благодаті Святого Духа. Немало є таких, котрі можуть в ученій формі говорити про ці якості, але котрі, судячи зі всього, не в змозі належно застосувати своє знання до щоденних життєвих справ. Вони, здається, не в силах збагнути, де саме слід вжити в своєму житті покору, доброту та любов. В деяких речах ми можемо краще навчити інших прикладом, аніж повчанням. Якщо в незначних життєвих справах ми показуємо, що нами керують принципи справедливості та любові, і якщо у випробуванні ми виявляємо покору, доброту та інші плоди Духа, наш вплив у напрямку добра вельми збільшиться.

Життєві спостереження ведуть до переконання, що майже половина людства втручається в чужі справи і що багато клопотів виникає з цієї слабості. Здається, що майже в кожній сім'ї є хтось – можливо, чоловік або дружина, або дитина, – хто зловживає добротою та великодушністю інших і заправляє домом. Переважно в таких випадках діється багато несправедливості. Ті, хто так поводить, часто намагаються виправдовувати свою поведінку словами: «Коли б я не взяв це в свої руки, то нічого б не вийшло». Такі навіть не здогадуються, що вони втручаються в справи інших.

Такий спосіб поведінки показує брак віри в Бога. Ми повинні робити те, що повинні, а ре-

шту слід залишити Господу. Є люди, які в майбутньому виявлять, що вони багато втратили, бо не підкорялися Божественному порядку. Той з Господнього народу, хто практикує несправедливість, не робить поступу як Нове Створіння. Незалежно від того, хто топче права інших – чоловік, дружина чи дитина, – такий шлях суперечить Божественному Закону і духу Любові. Одного дня вони збагнуть, що зробили велику помилку (Кол. 3: 18-21).

Голова дому та сім'ї має відповідальність, яку повинен усвідомлювати і яку має обов'язок виявляти. Але він повинен це робити з любов'ю, дбаючи про добро та привілеї тих, кого він веде. Відповідальність чоловіка в домі, отже, означає повинність, яку Божественний Закон поклав на нього і яка часто вимагає жертви свого часу та прав в інтересах сім'ї. Його обов'язок – виконувати цю відповідальність (Еф. 5: 25-33; 6: 4).

Святе Письмо також описує властиве місце матері в сім'ї. Це благородне становище. Але кожна жінка, яка узурпує місце глави дому, неминуче чинить шкоду собі та найкращим інтересам своєї сім'ї, навіть якщо якийсь час може здатися, що вона має успіх на цьому хибному шляху (1 Петр. 3: 1-6).

Багато хто виявляє нетерпеливість та невдячність в стосунку до членів своєї сім'ї, але для сторонніх є прикладом уміння триматися. Важко збагнути як вони виправдовують свою поведінку, особливо коли пригадаємо собі, що вони мають особливу відповідальність перед сім'єю за розумову та фізичну підтримку. Кожен, хто хоче отримати схвалення від Бога, повинен стежити за своєю поведінкою – не лише стосовно світу та братів, але й стосовно членів своєї власної сім'ї, – щоб бути переконаним, що він займається своїми справами в кожному сенсі цього слова.

R5167 (1913 p.)

ТРАНСФОРМУЮЧИЙ ВПЛИВ ДУМКИ

*«Бо як у душі своїй він обраховує, такий є»
(Притчі 23: 7).*

*«Над усе, що лише стережеться, серце своє
стережи, бо з нього походить життя»
(Притчі 4: 23).*

Серце – один з найважливіших органів на-

шого тіла. Якщо воно перестає працювати, приходиться неминуча смерть. Кров, яка тече серцем, становить життя, енергію тіла. Якщо потік крові зупинити хоча б на мить, утворюється тромб. Це вже вірний крок до смерті. Щоб підтримувати життя, в нашому тілі пови-

нна бути постійна циркуляція потоку крові.

З огляду на цю важливу функцію нашого буквального серця, Біблія цілком слушно вживає серце, осередок життя, як символ осередку наших почуттів включно з волею. Наша воля має відношення до всього, що ми робимо. Хто з Господнього народу намагається більше очищати себе, той стає більш живим. Якщо ми чисті серцем, то вирішуємо жити праведно і помірковано в теперішньому житті. Хто цинить принцип, що добре це – добре, а погане це – погане, той прагнутиме жити добре – чи то йдеться про юдея, чи про поганина, чи про Церкву Бога.

Церква, прийнявши Божі умови, посвятила Йому своє життя. Ті, хто належить до неї, взяли боротися доброю боротьбою віри проти світу, тіла та диявола. Як Нові Створіння, вони мають особливі зобов'язання. Їхні надії та прагнення відрізняються від надій та прагнень світу. Тому вони подвійним чином відповідальні за своє серце, яке представляє їхні внутрішні почуття.

Які внутрішні відчуття людини, такою вона і є. Як людина думає в своєму серці, такою є її справжній характер. Чого ви справді хочете? Які ваші справжні почуття? Які слова ви вживаєте? Річ не в тому, які слова ви вживаєте, чи які вчинки робите, але які мотиви знаходяться за всім цим.

Нове Створіння має бути богоподібним, духовним, остаточно матиме духовну природу в славі – досконалість. Але перш ніж воно здобуде цю досконалість, від серця нового створіння вимагається довести свою відданість. Одні будуть переможцями у вищому значенні, аніж інші, але ніхто не буде переможцем, якщо він не буде щирим, відданим, чистим. Тож, якщо ми посвятилися Богу, намагаймося, щоб наші серця, наші бажання, наші мотиви були досконалими. Єдино правильна поведінка – визнати свої недоліки тоді, коли ми помиляємось. Бог сподівається від нас відданості серця. А ця відданість серця повинна виявлятися зовні і контролювати ціле життя.

Якщо наші думки не відповідають нашим ідеалам, ми повинні зробити їх такими. Слід позбутися гніву, злоби, ненависті, колотнечі і всіх вчинків тіла та диявола такого роду. В деякого з людей в деяких умовах ці думки можуть

сидіти дуже глибоко. Наш вірш не говорить про випадкові думки розуму – скороминущі. Навіть люди з поганим характером можуть інколи мати глибокі емоції. Буває, що очі людей заливаються слізьми від банальних речей, і може здатися, що в них дуже ніжне серце, однак в житті вони можуть так само вдатися до якихось жахливих вчинків, як до вияву співчуття.

Бачимо, як цей факт ілюструє поведінка натовпу. Люди, які гучно вітали Ісуса як Царя, через п'ять днів волали: «Розпни Його!» Ті, котрі лише перед тим, як могло здатися, так оцінювали Його, тепер перестали Його цинити.

ВАЖЛИВІСТЬ ПРАВИЛЬНОГО ДУМАННЯ

Насправді людина не завжди є такою, як може здатися зовні. Її справжній характер знаходиться десь глибоко. Це – сенс її життя. Мова не йде про звичні швидкоплинні думки, а про глибокі борозни, якщо так можна назвати думки, які мають відношення до всього життя. Святе Письмо доводить до нашого відома факт, що ми маємо переменитися відновою нашого розуму, тобто маємо його переробити (Рим. 12: 2).

Апостол, говорячи про деякі дуже погані сторони характеру, каже: «І такими були дехто з вас, але ви обмились, але освятились, але виправдалися Іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога» (1 Кор. 6: 11). Це очищення, це освячення приходить не тільки через читання Правди або розумове застосування Правди, але й через серце – через роздуми про Правду. Ці думки серця, ці глибокі роздуми належать нам, як християнам, і мають бути керовані певними принципами. Вони мають відношення до справжньої людини, з якою рахується Бог, – не до старого створіння, так чи інакше заплямованого залежно від міри іспусття. Бог дивиться на Нове Створіння.

Ці глибокі переконання та задуми серця і є переменою характеру. Це є справжній стан людини, тобто такою вона є. Якщо вона має якісь скороминущі прояви емоцій у вигляді гніву або злості, це не є її справжні думки, її справжні наміри. Це не є вона, це тимчасово проявляє себе її стара природа. Тепер, як Нове

Створіння, вона має пильнувати свої слова, свої думки, свої вчинки. Якщо якісь погані думки і майнуть в її розумі, це не є думки її серця. Вона, як Нове Створіння, повинна зупинити їх, позбутись їх, щоб вони не пустили кореня в серці і не витіснили кращі почуття.

Таке правильне думання серця має дуже багато спільного з цілим життям. Апостол каже, що ми перемінені відновою нашого розуму, щоб знати що то є досконала воля Бога. Такою є точка зору християнина. Які ми раді, що наш Небесний Отець судить нас саме з цієї точки зору! Які ми раді, що Він може читати наше серце, що Він знає наше серце, що Він знає наші найпотаємніші думки!

Свого часу ми могли думати, що ми служимо Богу, хоча насправді так не було. Ми показуємо нашу відданість Богу через уважне ставлення до Його Слова, щоб знати яка Його воля. Чим більше ми вивчаємо Боже Слово, тим більше отримуємо духа Правди і більше цінимо його. В міру того, як ми розуміємо Божі правила і прагнемо бути ними ведені, наші серця проходять очищення. Якщо ми не дбатимемо про наші руки, то що вони робитимуть? Якщо ми не дбатимемо про наш язик, то що він говоритиме? Тому пильнуймо наше серце: підкорімо нашу волю під волю Бога.

Воля є частиною нашого серця, так само як стерно є частиною корабля. Нова воля – це стерно, щоб вести нас тим або іншим шляхом. Чим більше ми розуміємо Слово Господа, тим краще ми розуміємо як вести своє життя. Тому ми повинні пильнувати наше серце і очищати його знанням Божої Правди, вивченням Божої Правди. Щоб це робити, воля мусить завжди бути насторожі, пильнуючи з молитвою та вдячністю.

ЦЕРКВА НА ВИПРОБУВАННІ ЖИТТЯ

Хтось може запитати: – Навіщо нам це все робити? Загально ми могли б відповісти, що можна робити просто добре, бо добре це добре. Але такого міркування для нас недостатньо. Хоча всі розуміють перевагу добра над злом, однак в нашому деградованому стані ми потребуємо якогось стимулу для дій. Отож Господь ставить перед нами певні стимули. Він каже: «Якщо ваше серце добре, то Я хочу дати вам вічне життя. Якщо ваше серце пога-

не, то ви не належатиме до тих, кому Я дарую це благо. Ви помрете Другою Смертю».

Шість тисяч років тому відбулося випробування. Наш прародич Адам був випробуваний, але зазнав невдачі. Як результат, ми не маємо права на життя. Але Бог так влаштував через нашого Господа Ісуса, що кожен член роду Адама може мати друге випробування. Отець є охочий дати вічне життя всім, хто любить праведність.

Тому ми з вдячністю приймаємо цей задум і кажемо: «Небесний Отче, чи ти справді даси нам ще одну нагоду здобути вічне життя? О, як би нам хотілося мати таке життя! Ми вдячні за таку нагоду! Ми любимо праведність! А якщо ми будемо вірні принципам праведності, то чи ми здобудемо вічне життя? Нашим бажанням є, щоб Твоя воля виконалася в нас – щоб ми любили праведність і ненавиділи беззаконня». «Дуже добре, – каже Небесний Отець, – Я вас віддам в Школу Христа, де ви будете вчитися праведності».

День за днем ми вчимося в Школі Христа. Різний досвід є частиною загального навчання тих, хто любить праведність і прагне бути навчений Господом. Результатом нашого випробування буде життя або смерть. Світ не є зараз на випробуванні. Поки що світ не має жодної можливості здобути життя. Під час Євангельського віку Церква є єдиною, котра знаходиться під Угодою Жертви – котра є на випробуванні стосовно вічного життя або вічної смерті. В наступному Віці світ матиме свою нагоду навчитися слухняності. Тоді і для них постане питання життя і смерті.

Бог каже: «Життя та смерть дав Я перед вами, благословення та прокляття». Прокляття є для кожного, хто любить беззаконня, а благословення – для кожного, хто любить праведність. Так само протягом тисячі років Христового Царювання світ буде на випробуванні вічного життя та вічної смерті. Всі слухняні здобудуть вічне життя. Але всі, хто матиме духа сатани, будуть знищені Другою Смертю.

Лише більш ніж переможці будуть Царським Священством. Немає виправдання, якщо ми потрапимо до Великої Громади. Тому пильнуймо своє серце з усією дбайливістю. Стережімо своє серце. Якщо воно є в повній згоді з Божою волею, ми будемо мати мало

клопотів зі своїм язиком. «Бо чим серце наповнене, те говорять уста» (Мт. 12: 34).

Наше серце – найбільш дивовижний орган нашого тіла. Язик – найбільш умілий з усіх наших членів. Господь приймає наші слова як показник стану нашого серця. Та оскільки ми недосконалі, нам неможливо бути безпомилковими в слові та вчинку. Однак ми повинні наполегливо та вірно намагатися здобути повний контроль над своїми словами. Особливо треба остерігатися говорити погане. Кожну схильність наговорювати слід гамувати. Якщо нас лають, ми не повинні лаяти у відповідь. Ці риси належать до старої природи. Щоб по-добитися Учителю, ми повинні тримати своє серце вільним від зла в усякому вигляді. Якщо так робити, то серце є правильно навчене Господом. Ми будемо знати, що обов'язково слід віддавати добром за зло. Ми зобов'язані, повністю зобов'язані робити добро настільки, наскільки це можливо. Наше серце повинно тримати себе в правильному стані.

НЕДОЛІКИ НИНІШНЬОЇ ОСВІТИ

Цей самий принцип стосується всього світу, хоча не в такій великій мірі. На людей впливають думки, досвід. Так поганих дітей можна навчити в сприятливому оточенні, щоб вони стали порядними громадянами. Ми бачили, навіть між людьми в світі, як добрі постанови жити чесно, справедливо, помірковано мали благодатний вплив на життя, роблячи чоловіків та жінок благородними, навіть якщо вони не були християнами.

Ми також бачили протилежне – тих, котрі сталися злочинцями, хоча цього могло і не бути. Деякі з них народилися в добрих умовах, але вони читали погані книжки і думали про грішні речі. Думки їхнього серця були не добрими, а злими. Тож вони прихилилися до зла. Коли вони дозволили своєму розуму йти в якомусь напрямку і дозволили таким думкам глибоко вкоренитися в своєму серці, деякі з них сталися дуже поганими.

Нас глибоко вразив факт, коли ми побачили фотографії чотирьох людей зі зброєю, яких недавно засудили за вбивство в Нью-Йорку. Коли б ми побачили їхні фотографії ще до того, як ми дізнались хто вони, ми б сказали: «Які сильні характери». Їхні серця сталися

злими, мабуть, від поганого виховання і невміння оцінити принципи праведності. Власне так, переважно, відбувається в теперішньому часі. Дуже мало людей бачить принципи праведності взагалі. Більшість керується пересудами, страхом та сподіваннями, які в більшій чи меншій мірі є ефемерними, обманливими.

Отож бачимо, що загальне виховання в наші дні має недолік в дуже важливому напрямку. Хоча школи до деякої міри підняли завісу неучтва та забобонів, проте вони не дають взамін повноцінного, правильного погляду на праведність. Річ у тому, що Божественний характер та Божественні закони, як правило, ігноруються. Є намагання вчити моралі цілком осторонь Божественного Закону. Але цей шлях, здається, руйнує віру – позбавляє учнів віри в Найвищого Творця. Бачимо, що хоча світ робить чудовий поступ в освіті, однак він не може досягти власних ідеалів. Людський розум перебуває в деградованому та спотвореному стані і не може бачити тему моралі з точки зору, яку освітяни висувають перед ним.

Людський розум потребує впливу вищих органів, щоб підтримувати нижчі органи. Тож, хоча ці освітянські впливи є корисними в багатьох відношеннях, в інших відношеннях вони є шкідливими, бо не прищеплюють шанобливості до Бога і Божественної волі. Тому люди не можуть збагнути вищі ідеали. Єдиними, хто має правильний стосунок до цього, є ті, хто намагається мати нові думки – думки, підпорядковані Божественному задуму, – приймаючи розум Христа замість власних уявлень та суджень і, цим самим, зростаючи в Нього у всьому. Ось таке наше щасливе становище.

ВПЛИВ ДУМОК НА ЗДОРОВ'Я

Існує ще інший погляд на вірш «Бо як у душі своїй він обраховує, такий є», запропонований Християнськими Науковцями, а саме: «За нашим розумом нехай нам і станеться». З цього вони черпають дещо добре. Вони кажуть, що коли хтось думає про приємне, шляхетне, то воно впливає на нього. Ми вважаємо, що наші приятелі Християнські Науковці частково праві, а частково помиляються. Вони вважають, що коли людина думає, що їй добре, то їй буде добре; що коли вона думає, що вона буде хвора, то вона буде хвора. В цьому є

доля правди.

Половина людей в світі є хворою, бо люди думають, що вони хворі. Коли б вони думали не про свій біль, а про щось допоміжне, то напевно почували б себе у всіх відношеннях краще та були б міцніші. Розум має щось спільне з нашим станом. Хто хандрить з причини головного болю, того голова болітиме ще більше. Хто ж намагається відігнати думки про свій стан і звернути увагу на інші речі, тому, безперечно, стане легше.

Чим менше ми думаємо про біль, тим краще для нас. Якщо ми розмовляємо про нього, він посилюється. Погано також виражати надмірне співчуття один одному. Звичайно, інколи було б жорстокістю не виявити співчуття, але нерозумно спонукати хворого нарікати на свій стан. Ми стаємо сильнішими в міру того, як намагаємось уникати думок про наші хвороби.

Помилка наших приятелів Християнських Науковців в тому, що вони зайшли занадто далеко. Вважати себе здоровим не зробить нас здоровими. Негоже обманювати себе і казати, що нас нічого не болить, коли насправді болить. Золоту середину представляє нам Біблія: не казати, що нас нічого не болить, ані не казати, що смерть є «страшною брехнею» і що смерті немає. Ми можемо або підштовхнути процес вмирання, або плекати більш корисні думки і, тим самим, мати корисний вплив на

себе та інших.

Хтось помітив, як цей принцип діє в палаті для хворих. Деякі люди, заходячи в палату, дуже співчужають, а коли виходять, є під враженням, що хворому значно гірше, ніж є насправді. Натомість вони мали б підбадьорити особу. Непотрібно казати хворому: «Ти виглядаєш дуже погано!» Краще сказати: «Як ти відчуваєш себе сьогодні вранці? Як ти відпочивав?» Багато людей навіть не думає про те, як добре вони відпочили, і не є за це вдячні. Тож ми можемо їм сказати: «Сподіваюсь, ти вдячний Господу за відпочинок і радий за цей чудовий день. Глянь, як сонце світить в кімнату! Послухай, як співають пташки!» Стан деяких людей, коли вони хворі, це справді «зітхання невимовні». Хворі люди потребують, щоб хтось приніс сонце в їхню кімнату.

Тож, дорогі друзі, зробімо постанову, що оскільки ми ввійшли в угоду з Господом стати мертвими для старого життя, для старих прагнень, для речей минулого, їх усіх треба позбутися. Ми б хотіли думати так, як Господь хоче, щоб ми думали; дивитись на всі життєві справи так, як Він хоче, щоб ми дивились, і перебувати під впливом того, що Він представив нам у Своему Слові. Якщо будемо так робити, то, як Нові Створіння, будемо зростати на подобу характеру Господа.

R5246 (1913 p.)

ЗВІТ РОЗВІДНИКІВ

4 Мойсея 13: 1-3, 17 до 14: 25

«Коли за нас Бог, то хто проти нас?» (Римлян 8: 31)

Перша мандрівка Ізраїльтян пролягала з Єгипту до гори Сінай, де вони залишалися близько року. Їхня друга мандрівка почалася після призначення сімдесяти старших і після того, як Міріам повернулася назад до табору. Рушали з чимось на зразок церемонії – з сурмленням срібних сурм, зі стовпом хмари та вогню попереду і зі зверненням Мойсея: «Устань же, о Господи, і хай розпорозяться Твої вороги, і хай повтікають Твої ненависники з-перед Твого лица». Це був ранковий клич ізраїльтян; а ввечері, коли натовп готувався до нічного відпочинку, Мойсей молився: «Вернися,

о Господи, до десяти тисячок тисяч Ізраїля!». Іншими словами, «Будь з нами».

Їхній шлях вів крізь безлюдну, неродючу пустелю, випалену сонцем, що дуже відрізнялася від долин Сінаю, в яких вони відновили свої сили та відпочили. Дорога до Кадеш-Барнеа, на межі землі Ханаан, простягалась приблизно на 160 миль. Її супроводжували невідомі небезпеки – змії, кочові ватаги арабів, відсутність води і т.д. Ізраїльтяни, включно з жінками, дітьми, маєтком, худобою, вівцями тощо, неминуче мандрували поволі. Мандрівка, мабуть, зайняла один або два місяці, доки вони прибули на місце в час перших стиглих грон винограду – в липні.

Кадеш-Барнеа, перший пункт призначення, є мальовничою місцевістю, добре наводненою, що різко відрізнялася від пустині Паран. Тут вони відпочили і відсвіжилися, звертаючи погляд на північні гори, на свою Землю Обітниць, адже вони знаходились на південній границі.

ВАГАННЯ ІЗРАЇЛЬТЯН

Мойсей, повний віри, запропонував їм продовжувати йти далі – увійти в землю Ханаан, Землю Обітниць, мати повну віру в Бога, Котрий вже показав Свою милість до них стількома шляхами, – визволивши з Єгипту; перевівши через Червоне Море; опріснивши води в Мара; давши їм перемогу над їхніми ворогами, амалекітянами; пославши їм манну, а згодом куріпки; виявивши до них милість, склавши Угоду на горі Сінай; показавши Свою присутність з ними в Наметі та в стовпі хмар вдень і вогню – вночі.

Але ізраїльтяни вагалися. Вони зовсім не вмели воювати, хіба що мали невеликий досвід з сутички з амалекітянами біля г. Сінай. Вони зазнавали поразки, доки Бог не допоміг їм – коли руки Мойсея були підняті вгору в молитві за них. Обережність здолала віру. Вони переконали Мойсея послати дванадцять розвідників. Ці, мабуть, були розділені і пішли з двома провідниками – Калевом та Ісусом. Одна група пройшла всю землю і повернулася за сорок днів; інша пройшла коротший шлях і повернулася швидше. Розвідники були обачними і дали вартій довіри звіт про землю, кажучи, що її міста мають високі мури і їх важко буде здобути, особливо без належного військового спорядження. Вони розповіли також, що бачили велетнів – мабуть, когось із тих сімей, з яких потім був Голят, котрого Давид убив у бою. Звіт цих десяти названий поганим, бо вони представили справу з точки зору труднощів, на відміну від звіту, даного Калевом та Ісусом, названого добрим, бо він був підбадьорливим. Ці двоє наголосили на сприятливих речах – плодах, врожайності краю, згадали мед. Їхній звіт супроводжувала віра, тоді як перший супроводжували побоювання, оскільки він не враховував божественного провидіння та проводу.

Розвідники швидше мали б вважати себе тими, хто повинен дізнатись про шляхи та за-

соби увійти в Ханаан, а не тими, котрі мали вирішувати чи можливо туди увійти, чи ні. Усі можливості вже були враховані Божими обітницями, тому Калев та Ісус проігнорували перший звіт. Якщо Бог зумів визволити їх від єгиптян та амалекітян, зумів дати їм воду в пустині і хліб з неба, то, безперечно, Він міг зробити все необхідне, щоб виконати Свою обітницю, щоб ввести їх у володіння Ханааном.

УРОК ДЛЯ ДУХОВНИХ ІЗРАЇЛЬТЯН

Духовні ізраїльтяни можуть взяти для себе різні уроки з того, що зазнав образний народ. Якщо дивитись на справу з особистої точки зору, то можемо побачити, що кожен християнин має від Всевишнього особливе запрошення увійти у відпочинок Ханаану і здобути благословення, обіцяне Господом. Він відвертається від сатани та світу, представлених фараоном та єгиптянами. Вірою він робить рішучий вибір полишити противника ради праведності та слухняності Богу, і завдяки Його провидінню та керівництву він приходять до місця, де може вчинити Угоду.

Відтоді, ставши Новим Створінням, він подорожує далі, оточений труднощами мандрівки пустинною, аж приходять до становища стійкого воїна хреста. Тут він усвідомлює нове життя, нові перспективи, які є перед ним і які відповідають Божим обітницям. Йому слід одразу з вірою та відвагою увійти і заволодіти усіма добрими речами духовного життя.

Вороги землі представляли б слабості тіла та опір деградованої природи. Їх треба перемогти. В міру того, як він перемагає їх, він входить у спадок, обіцяний Господом, оволодіває та радіє ним. Деякі роблять це швидко, маючи віру; інші задумуються над труднощами і, на жаль, надто часто впадають у відчай, боязнь, невір'я та нарікання, – жаліючи інколи, що вони взагалі полишили світ і що було б добре повернутися назад.

Обидва звіти розвідників представляють різні точки зору, з яких можна дивитись на обітницю Бога. Для очей віри всі речі є можливими, натомість для очей невіри всі речі на шляху подолання плоті є неможливими. Тому ходімо і оволодіймо Землею! Маймо велику відвагу і борімося доброю боротьбою віри! Бог буде з нами і дасть нам перемогу, якщо

проявимо належну віру!

ЧИ БОГ ЗАОХОЧУЄ ВОЮВАТИ?

Засвоюючи цей урок і пам'ятаючи, що ізраїльтяни напали на землю, якою володіли інші люди, пам'ятаючи, що цей напад означав загибель багатьох ізраїльтян, а також інших людей Ханаану, багато хто потрапляє в заклопотання. Такі особи кажуть: – Мабуть, нерозсудливо вважати, що Бог дав такий наказ Мойсею та ізраїльтянам. Вони кажуть: – Порівняйте це зі словами Писання, що Ісус є Князем Миру і що Бог «аж до краю землі припиняє... війни». Агностики запитують: – Як поєднати ці речі? Де справедливість в тому, щоб вислати ізраїльтян викрасти землю мешканців Ханаану і навіть повбивати їх? Адже, згідно з деякими віршами Писання, вони мали доценту вигубити всі народи землі – ханаанеянина, хіттеянина, периззеянина, євусеянина і т.п.

У відповідь ми кажемо, що для розуміння Біблії ми повинні дивитися на це з біблійної точки зору, а не з точки зору наших віровчень, сформульованих в темні віки, чи з точки зору наших власних недосконалих міркувань. Біблія є послідовною, чудовою, Богоподібною лише тоді, коли бачити речі в її власному світлі.

Перш за все ми повинні пам'ятати, що Біблія цілковито заперечує теорії наших віровчень, які кажуть нам, що всі ці вбиті ханаанеяни пішли прямо на вічні муки і далі там страждають, бо не пізнали справжнього Бога та Ісуса Христа, Котрого Він послав бути Спасителем. Біблія каже нам, що ті народи і всі люди в світі є дітьми Адама і всі гинуть через смертний вирок. Коли вони вмирають, вони вже не є живими. Вони є мертві. Чи вони померли від моровиці, чи від голоду, чи від сухот, чи від пневмонії, чи ще від чогось, все одно. Вони постраждали від вироку, винесеного Богом, а саме: «...Ти напевно помреш» (1 М. 2: 17).

Тому немає різниці як ми помираємо, та немає великої різниці чи це триває довго, чи коротко. У випадку амалекітян та інших народів Ханаану Бог ствердив, що їхнє беззаконня досягло меж. Тобто, Божественна Справедливість вирішила, що жити далі не було б корисно ані для них, ані для когось іншого. Вони

стали тягарем для землі.

Бог вжив ізраїльтян як образний народ, через котрого дає образи та тіні майбутніх благ. Він мав віддати Ханаан Ізраїлю і цим дати ще інший образ того, як позаобразний Ізраїль увійде в позаобразний Ханаан і заволодіє ним. Знищення людей тієї землі мало ілюструвати знищення вчинків тіла та диявола, яке Його народ має здійснити в собі, якщо вестиме добрий бій віри та переможе злі нахили, що укріпилися в нашому власному тілі.

ХАНААНЕЯНАМ НЕ ТРАПИЛОСЯ ЖОДНОЇ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ

Хоча справедливість не зобов'язує Бога давати комусь вічне життя, Він вирішив так зробити. Для цього Христос вже помер за гріхи всього світу – включно з ханаанеянами, а також ізраїльтянами. Без цього Плану відкуплення весь рід загинув би під смертним ви роком. З Божої ласки, однак, ми не маємо загинути, але маємо звільнитися від вироку смерті. Отже читаємо: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув» (Ів. 3: 16).

Як весь світ потрапив у стан смерті через неслухняність однієї людини, так всі мають врятуватися від стану смерті через слухняність Одного, «людини Христа Ісуса, що дав Самого Себе на викуп за всіх». «Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих», «Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть», – Церква як Первоплоти (1 Кор. 15: 21, 22; Об. 20: 6).

Одним словом, Божа пропозиція полягає в тому, що Месіанське Царство, члени якого тепер вибираються зі світу, – Церква, Наречена, – буде протягом тисячі років разом з Відкупителем благословити, піднімати та відновлювати всі народи землі – з гріха, деградації, смерті, гробу.

Ісус пояснює, що содомляни належатимуть до класу, який буде відновлений через процес воскресіння. Так само ханаанеяни перейдуть реституцію (Єз. 16: 55; Мр. 6: 11; Дії 3: 19-21).

ВУХА ГЛУХИХ ВІДЧИНЯТЬСЯ

Боже благословення можна буде отримати лише через віру в Господа Ісуса – Відкупите-

ля. Але обітниця Бога полягає в тому, що Він, як істинне Світло, просвітить «кожну людину, що приходить на світ». Ханаанеяни, содомляни та всі люди, які жили до Ісуса, повинні мати таку саму нагоду, як інші, почути Послання Божої милості – мати нагоду повірити в Ісуса, Відкупителя, і слухатися Його голосу.

Те саме стосуватиметься всіх язичників сьогодення, а також мільярдів тих, які жили від днів Ісуса дотепер. Те саме стосуватиметься великої кількості язичників, котрі жили в християнських землях, але очі та вуха котрих були зачинені сатаною – фальшивими вченнями, – і вони не могли ані розуміти, ані оцінювати Послання Божої Любові. Святе Письмо запевнює, що всі сліпі очі відчиняться і всі глухі вуха почують, і що знання слави Бога наповнить всю землю.

Церква під головуванням Ісуса є Духовним Насінням Авраама. Через неї прийде благословення Месіанського Царства на тисячу років для кожної нації, кожного народу, племені та кожної мови (Гал. 3: 29).

Всі люди мають врятуватися від покарання адамової смерті. Всі мають мати повну нагоду

пізнати Спасителя і прийняти Його. Зі знанням прийде відповідальність. Хто добровільно та свідомо відкине благодать Бога та обере гріх замість праведності, той вважатиметься злісним грішником, недостойним вічного життя ані подальшої милості Бога. Такі, як говорить Біблія, помруть Другою Смертю. З неї вже не буде жодного відкуплення, бо Христос більше не вмирає. Отже з неї вже не буде воскресіння. Як каже св. Павло, такі особи будуть покарані вічним знищенням (2 Сол. 1: 9). Як говорить св. Петро, вони згинуть мов німа звірина (2 Петр. 2: 12).

Теперішнє життя не кладе край надії для нікого окрім тих, котрі прийшли до ясного знання Бога і котрі обрали гріх з повною свідомістю. Що стосується інших переступів, Біблія запевнює нас, що всі вони отримають справедливе покарання: «Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!». Але жахливе вчення про вічні муки, яке відвело стількох від Бога та від Біблії, не є біблійним вченням, а є частиною того, що св. Павло називає «науками демонів» (1 Тим. 4: 1).

R5313 (1913 p.)

ОГОЛОШЕННЯ

ПРОПОНУЄМО ЧИТАЧАМ НАСТУПНІ КНИГИ ТА БРОШУРИ:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр. та рос.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)

Вся література висилається безкоштовно

Просимо завітати в Інтернет на сторінку «<http://www.scripturestudy.net>», де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.

ПЕРЕДПЛАТА НА ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ

Нагадуємо всім, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Ми прагнемо, щоб він і далі був духовним зміцненням для всіх братів та сестер, які мають надію вічного життя та склали обітницю служити Господу до кінця своїх днів. Від багатьох ми вже давно не маємо жодної звістки про те, чи вони хочуть отримувати цей журнал. Ми прагнемо належним чином розпорядитися тими коштами, які Господь нам довірив, тому дуже просимо написати нам кілька слів, щоб ми знали, що вас справді цікавить Правда Божого Слова, яка публікується на сторінках цього журналу.

ЗІБРАННЯ У ЛЬВОВІ

Повідомляємо, що зібрання у Львові відбуваються щонеділі за адресою:

Левандівка, вул. Широка, 83, приміщення Технічного Лицею №20 (навпроти магазину “Барвінок”).

Початок зібрання об 11.00.

Їхати тролейбусом №12, а також маршрутними автобусами №4, 15, 40, 41, 52, 53, 56, 72, 75, 91 до зупинки “Ринок”.